

[Tiểu Lâu Truyền Thuyết] Quyển 1 - Tiểu Ngữ Khinh Trần

Contents

[Tiểu Lâu Truyền Thuyết] Quyển 1 - Tiểu Ngữ Khinh Trần	1
1. Tiểu Ngữ Khinh Trần - Chương 1-1: Tổng Tự	1
2. Tiểu Ngữ Khinh Trần - Chương 1-2: Nhược Hồng Tim Đây	6
3. Tiểu Ngữ Khinh Trần - Chương 2: Tình Lợi Lưỡng Nan	10
4. Tiểu Ngữ Khinh Trần - Chương 3: Phương Hầu Khinh Trần	14
5. Tiểu Ngữ Khinh Trần - Chương 4: Tương Kiển Tương Tuyệt	17
6. Tiểu Ngữ Khinh Trần - Chương 5: Xin Xem Tim Thần	20
7. Tiểu Ngữ Khinh Trần - Chương 6: Sử Sách Luân Hồi	25
8. Tiểu Ngữ Khinh Trần - Chương 7: Chân Tướng Tiểu Lâu	28
9. Tiểu Ngữ Khinh Trần - Chương 8: Lịch Thế Chân Tình	31
10. Tiểu Ngữ Khinh Trần - Chương 9: Trở Lại Nhân Gian	34

[Tiểu Lâu Truyền Thuyết] Quyển 1 - Tiểu Ngữ Khinh Trần

Giới thiệu

Thể loại: xuyên việt, âm áp, hài, một chút ngượcEditor: Yễn/ Độc ẢnhY được mọi người xem là một

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-lau-truyen-thuyet-quyen-1-tieu-ngu-khinh-tran>

1. Tiểu Ngữ Khinh Trần - Chương 1-1: Tổng Tự

Tiểu Lâu, không hề là một tòa lâu.

Tiểu Lâu là một sơn cốc nằm sau rừng rậm, sâu trong Vạn Sơn.

Đó vốn là một nơi hoang vắng, non sâu rừng rậm, hầu như không người hay biết, chỗ non sâu nhất rừng rậm nhất, có một sơn cốc lớn như vậy.

Hết thấy nguyên từ một trường truy sát cũ rích tột cùng. Võ lâm chính tà phân tranh, vô số cao thủ võ lâm vây tiểu một đại ma đầu nào đó, đại ma đầu trốn vào sâu trong núi rừng, cao thủ các phái liên thủ truy vào, sau đó không còn ra nữa. Các môn các phái hơn mười năm không ngừng phái người tìm kiếm, vô số tinh anh, tiến vào sâu trong núi rừng, đều như trâu đất xuống biển, không còn tung tích.

Cho đến khi các đại môn phái không thể chịu đựng tổn thất nữa, lặng lẽ liệch chỗ núi rừng kia vào cấm địa.

Rất nhiều rất nhiều năm sau, đại ma đầu bỗng nhiên xuất hiện trên giang hồ. Mọi người hỏi ý việc năm đó, y chỉ mỉm cười đáp, những người đó quấy rầy sự yên tĩnh của Tiểu Lâu, cho nên không có cơ hội ra khỏi Tiểu Lâu nữa.

Đại ma đầu rất nhanh chóng lại biến mất khỏi giang hồ, không ai có thể tìm được y, cũng như không ai biết vì sao sơn cốc kia tên là Tiểu Lâu, trong Tiểu Lâu rốt cuộc có bí mật gì, trong Tiểu Lâu, lại rốt cuộc có người nào?

Qua vài can niên* nữa, lại là một trường truy sát cũ rích tột cùng, võ lâm ma trường đạo tiêu. Chính đạo cao thủ mất mát hầu như không còn, vài người sót lại liều chết xông vào rừng rậm, xông đến võ lâm cấm địa được gọi là Tiểu Lâu kia.

Ma giáo ma công cái thế, Phích Lịch đường hỏa khí vô song, Đường môn thiện dùng độc dược và ám khí, tinh anh lên hết, liên thủ giết tới, tiếp đó liền im ắng không còn phần sau.

Thế lực tà đạo vì vậy bị áp chế mạnh, giang hồ chính đạo thừa thế mà lên, cuối cùng xua hết tà ma.

Vì thế, truyền thuyết về Tiểu Lâu, càng ngày càng huyền bí, càng ngày càng quỷ dị. Mọi người nói, Tiểu Lâu có vô số bí kíp tuyệt thế, bất cứ một người nào trong Tiểu Lâu ra đây, đều đủ để thiên hạ vô địch.

Mọi người nói, Tiểu Lâu lấy hoàng kim lót nền, lưu ly làm ngói, tất cả bảo vật hiếm quý, đều tầm thường như ngói vụn cát bụi.

Có người nói, Tiểu Lâu là nơi thần tiên thanh tu, phạm nhân xâm nhập, vốn nên nhận lấy trời phạt.

Có người nói, tất cả nữ tử Tiểu Lâu, đều là mỹ nhân như tiên tử, thế gian khó gặp.

Có người nói...

Trong dòng năm tháng như nước, truyền thuyết về Tiểu Lâu càng ngày càng thần kỳ, càng ngày càng huyền diệu.

Triều nào đó đời nào đó năm nào đó, tái ngoại man tộc ồ ạt xâm lược, triều đình Trung Nguyên ám nhược, vô lực chống trả, từng bước lùi lại, nửa bên non sông sa vào tay dị tộc.

Đại quân man tộc vừa vặn đi đến bên ngoài Vạn Sơn, đế vương man tộc vừa vặn nghe nói chuyện về Tiểu Lâu, nghĩ đến vô số trân bảo minh châu, mỹ nữ lệ thù trong truyền thuyết, y cao giọng cười to, “Chỗ cô quảng roi, sông cũng phải ngừng chảy, hướng chỉ dải núi rừng con con này.”

Vì thế, mười vạn đại quân, xâm nhập sâu trong núi rừng, tìm kiếm Tiểu Lâu trong truyền thuyết kia.

Sau đó, mười vạn sinh linh, lặng lẽ im tiếng biến mất khỏi nhân thế.

Triều đình Trung Nguyên dễ như trở bàn tay thu hồi đất đã mất, phản công man tộc, man tộc tình nguyện mất sạch, mấy vương tử trong nước tranh vương vị đến tột sâu trời đất, vô lực chống cự bên ngoài, cúi đầu xưng thần nhận thua.

Từ đó, đại sơn từng lâm Tiểu Lâu sở tại, bị triều đình vạch làm thánh địa, đời đời tế bái.

Thời gian trôi qua, thiên hạ hợp lâu mà phân, phân lâu mà hợp. Phân tranh bao nhiêu, căn nguyên không tuyệt.

Cũng từng có đế vương anh vĩ, chinh phục tứ phương, cũng từng có một đời kiêu hùng, chấn nhiếp thiên hạ. Nhưng chỉ cần có hướng về, có không phục, có ý thăm dò với Tiểu Lâu thần bí kia, vậy thì bất kể họ cần thận cỡ nào, bất kể họ phái ra bao nhiêu nhân tài, kết quả đều chỉ có im tiếng biến mất.

Có người từng châm lửa đốt núi, muốn đốt sạch toàn bộ khu rừng rậm yểm hộ Tiểu Lâu, xem thử chân diện mục Tiểu Lâu, nhưng ngay lúc nổi lửa, trời giáng mưa to, lửa tắt thì mưa ngừng, khi lửa cháy lại, mưa to lại hạ. Tuần hoàn lặp lại, vậy mà hơn một năm trời, tất cả quân đội, quan viên tham gia không ai không tin chắc có thần linh bảo hộ, thà rằng kháng chỉ cũng không dám phụng mệnh nữa.

Có người từng phá núi dẫn nước, muốn lấy vạn trượng sóng cả chìm ngập Tiểu Lâu. Há ngờ được nửa đêm giang hà đổi dòng, mấy ngàn dặm đất màu, biến thành bưng biển.

Từ sau đó, không ai dám nói hai chữ “Tiểu Lâu” nữa, không ai dám động tâm tư với Tiểu Lâu nữa.

Cho dù là để vương một phương, hào cường cái thế, chỉ cần hơi có tâm ngấp nghé Tiểu Lâu, trung bộc thuộc hạ thân nhân bên cạnh, không ai không liều chết lực gián, trên sử sách, thậm chí có đại thần vì ngăn Hoàng đế phái binh dò xét Tiểu Lâu, mà đâm chết trên kim giai.

Từ đó, Tiểu Lâu, trở thành cấm địa của toàn thiên hạ. Không ai dám đến gần đại sơn nọ, không ai dám bước vào dải rừng rậm nọ.

Mặc hồng trần biến ảo, nhân thế phân tranh, Tiểu Lâu lại cách biệt ngoài thế sự, yên lặng nhìn nhân gian bi hoan hỉ lạc, phân phân hợp hợp.

Tiểu Lâu đại sự thời gian biểu

Tiểu Lâu năm đầu, giáo sư Trang từ thế giới tương lai dẫn theo hai mươi học sinh sắp sửa tham gia mô phỏng khảo thí, ngồi trên máy thời không khổng lồ, đến thế giới này. Sâu trong Vạn Sơn, lấy cự hạm hộ xuyên qua thời không làm căn cứ, kiến lập Tiểu Lâu.

Tiểu Lâu năm 50, kỳ tu chỉnh chuẩn bị kết thúc, các học trò Tiểu Lâu trước sau lũ lượt vào đời.

Tiểu Lâu năm 50, A Hán tại Ly quốc thác sinh làm con bần dân.

Tiểu Lâu năm 53, có nhân vật chính đạo vây tiểu một ma đầu tà giáo, vào nhằm Vạn Sơn, từ đó mất tích.

Tiểu Lâu năm 54, Kính Tiết thác sinh vào một nhà nhiều đời hành y ở Ly quốc.

Tiểu Lâu năm 55, A Hán 5 tuổi, bị bán vào nam xướng quán.

Tiểu Lâu năm 62, A Hán 12 tuổi, gặp được Dịch Phi.

Tiểu Lâu năm 63, Tiểu Dung lấy tên Dung Tu, thác sinh vào dân gian Cảnh quốc.

Tiểu Lâu năm 66, A Hán 16 tuổi, tái ngộ Dịch Phi, bởi vì thủ tín bảo hộ y mà bị hình cầu đến tàn phế.

Tiểu Lâu năm 68, A Hán 18 tuổi, bị Dịch Phi đưa cho Bạch Kinh Hồng, sơ tẩy mà chết.

Tiểu Lâu năm 72, ma đầu tà giáo phục hiện nhân gian, tên của Tiểu Lâu bắt đầu được người đời biết đến.

Tiểu Lâu năm 83, Kinh Trần đầu thai Khánh quốc nhà thế gia đại tộc, nhiều đời quan hoạn quyền quý, Phương gia xuất sinh.

Tiểu Lâu năm 89, Kính Tiết 35 tuổi, hành y nổi danh, được Ly vương triệu làm Ngự y.

Tiểu Lâu năm 92, Kính Tiết 38 tuổi, bị vu oan bỏ tù, bị độc chết trong ngục.

Tiểu Lâu năm 93, Tu La giáo thành lập.

Tiểu Lâu năm 94, Cảnh vương băng hà, Dung Tu (Tiểu Dung) 31 tuổi, nhận ủy thác trọng trách, nắm quyền cử quốc.

Tiểu Lâu năm 96, cao thủ tà đạo vây tiểu tàn dư chính đạo vào Vạn Sơn, mọi người từ đây mất tích.

Tiểu Lâu năm 98, Kinh Trần 15 tuổi, cùng hoàng thái nữ Khánh quốc 12 tuổi thành thân.

Tiểu Lâu năm 99, Trương Sở Thần làm Tể tướng Ly quốc.

Tiểu Lâu năm 99, Hoàng đế Khánh quốc băng hà, hoàng thái nữ kế vị, Kinh Trần thành nam hậu Khánh quốc, lấy thân phận Tương vương lý chính.

Tiểu Lâu năm 104, Tu La giáo bị vây quét, Địch Phi ra tay tương cứu, bị thương nặng mà chết, lập lời truyền thừa Tu La giáo. Ly vương băng hà, Trương Sở thần nhận ủy thác trọng trách, người đương thời song song luận y và Dung Tu, cùng xưng nam bắc Âm đế.

Cùng năm, tại Khánh quốc dưới sự nghi kỵ của nữ vương, Phương Khinh Trần tuổi 21 uất ức mà chết.

Tiểu Lâu năm 107, Dung Tu (Tiểu Dung) 43 tuổi, trả chính cho Cảnh đế, gặp phải sự loại trừ của quần thần và sự khắt khe của Hoàng đế.

Tiểu Lâu năm 113, Trương Sở Thần soạn vị đăng cơ thành Hoàng đế Ly quốc.

Tiểu Lâu năm 114, Dung Tu (Tiểu Dung) 51 tuổi, tại nông thôn chết vì bần bệnh cô tịch.

Đến đây, đời thứ nhất của mọi người trong Tiểu Lâu, lũ lượt trải hết quay về.

Tiểu Lâu năm 128, A Hán một mộng sáu mươi năm, bị đánh thức, xem Địch Phi một màn, tiếp tục đi ngủ.

Tiểu Lâu năm 178, A Hán lại ngủ 50 năm, tỉnh dậy. Kính Tiết, Khinh Trần, Tiểu Dung thiết kế dung mạo tuyệt thế cho y.

Tiểu Lâu năm 200, A Hán lại vào đời, lấy thân tuyệt mỹ, làm đứa trẻ bị vứt bỏ xuất hiện giữa núi rừng.

Tiểu Lâu năm 205, Tiểu Dung sinh ra tại Duyên quốc.

Tiểu Lâu năm 206, Kính Tiết sinh ra trong dòng dõi thư hương Đạm quốc.

Tiểu Lâu năm 210, Khinh Trần sinh ra tại dân gian phổ thông Khánh quốc.

Tiểu Lâu năm 211, A Hán 11 tuổi, nhảy xuống vách núi mà chết.

Tiểu Lâu năm 230, Khinh Trần gặp phải nữ vương Khánh quốc đi săn bị hành thích.

Tiểu Lâu năm 231, Khinh Trần thành nam hậu Khánh quốc.

Tiểu Lâu năm 232, Tiểu Dung 27 tuổi, tại Duyên quốc nhận mệnh ủy thác.

Tiểu Lâu năm 233, Khinh Trần 23 tuổi, tự thiêu mà chết.

Tiểu Lâu năm 235, Kính Tiết 29 tuổi, làm Khâm thiên giám.

Tiểu Lâu năm 239, Kính Tiết 33 tuổi, bởi không chịu làm ngục chứng chỉ chứng phé Thái tử mà bị giết.

Tiểu Lâu năm 244, Tiểu Dung 39 tuổi, bị tiểu Hoàng đế mình nuôi nấng độc chết.

Tiểu Lâu năm 247, Hoàng đế Duyên quốc mở quan tài lục thi Tiểu Dung, giết hết thân tộc.

Tiểu Lâu năm 263, đế vương man tộc xâm lược Trung Nguyên phát mười vạn đại quân tấn công Tiểu Lâu, tất cả binh tướng toàn bộ mất tích, Tiểu Lâu được Trung Nguyên các quốc bãi thành thánh địa.

Tiểu Lâu năm 310, A Hán lấy thân tuyệt mỹ, sinh ra ở Đới quốc, làm trưởng tử của Đới vương.

Tiểu Lâu năm 330, A Hán nhảy xuống thành tự tận.

Tiểu Lâu năm 350, Kính Tiết thác sinh vào nhà đại nho Lỗ quốc.

Tiểu Lâu năm 370, Kính Tiết 20 tuổi, lấy văn danh vào Hàn lâm viện Lỗ quốc.

Tiểu Lâu năm 391, Kính Tiết 41 tuổi, do không chịu tham dự văn tự ngục mà bị liên lụy xử tử.

Tiểu Lâu năm 410, Tiểu Dung thác sinh vào nhà danh sĩ Tài quốc.

Tiểu Lâu năm 421, A Hán lấy thân tuyệt mỹ, sinh ra tại nhà trung lưu Động quốc.

Tiểu Lâu năm 435, Khinh Trần sinh tại nhà cùng khổ Yên quốc, thân thiết với Yên Ly.

Tiểu Lâu năm 436, A Hán cha mẹ đều mất.

Tiểu Lâu năm 437, A Hán 16 tuổi, cứu Địch Tĩnh.

Tiểu Lâu năm 438, A Hán 17 tuổi, bị Địch Tĩnh hút cạn nội lực, nhốt ở nơi không thấy mặt trời.

Tiểu Lâu năm 440, A Hán 19 tuổi, Địch Tĩnh thất đạo bị diệt, ăn tươi máu thịt A Hán, tinh thần lực của A Hán mất không chế, hóa thành tro bụi.

Tiểu Lâu năm 444, Tiểu Dung 34 tuổi, được Tài vương ủy thác.

Tiểu Lâu năm 457, Kinh Trần 22 tuổi, Yên Ly kim điện bị hành thích, Kinh Trần lấy thân bảo vệ, trọng thương mà chết.

Tiểu Lâu năm 458, Tiểu Dung 48 tuổi, Tài vương 16 tuổi tự mình chấp chính, Tiểu Dung giao ra quyền bính, thoái ẩn núi rừng.

Tiểu Lâu năm 459, Tài vương đem Tiểu Dung đã thoái ẩn một năm hạ ngục, tịch biên diệt tộc, chém ngang lưng giữa chợ.

Tiểu Lâu năm 500, Kinh Tiết sinh ra ở nhà võ tướng Ngô quốc.

Tiểu Lâu năm 526, Kinh Tiết 26 tuổi, bá chức Đại tướng quân.

Tiểu Lâu năm 531, Kinh Tiết 31 tuổi, do không chịu tham dự đoạt vị đảng tranh mà bị hại.

Tiểu Lâu năm 540, A Hán lấy dung mạo trung bình, thác sinh trong nhà trung lưu.

Tiểu Lâu năm 557, A Hán 17 tuổi, trở về Tiểu Lâu, mã hóa quá trình mô phỏng, ngoại trừ giáo sư thì không ai được biết.

Tiểu Lâu năm 650, Kinh Tiết thác sinh tại danh môn vọng tộc Vệ quốc.

Tiểu Lâu năm 660, A Hán lấy dung mạo trung bình, thác sinh trong nhà trung lưu.

Tiểu Lâu năm 699, A Hán 39 tuổi, trở về Tiểu Lâu, mã hóa quá trình mô phỏng, ngoại trừ giáo sư thì không ai được biết.

Tiểu Lâu năm 695, Kinh Tiết từng làm Tể tướng một nước bần bệnh cùng đến, chết ở nơi lưu đầy.

Tiểu Lâu năm 793, Tiểu Dung thác sinh vào nhà trọng thần Yên quốc, làm độc tử, cha mẹ mất sớm.

Tiểu Lâu năm 795, Kinh Tiết thác sinh tại sa mạc biên cảnh Trần Triệu, làm độc tử, cha mẹ mất sớm.

Tiểu Lâu năm 799, Kinh Trần thác sinh nhà quan hoạn Sở quốc, làm độc tử.

Tiểu Lâu năm 800, A Hán lại vào đời.

Tiểu Lâu năm 815, Kinh Tiết thành người giàu nhất Triệu quốc, dựng lâm viên, định cư Tế Huyện.

Tiểu Lâu năm 817, A Hán 17 tuổi, được Địch Tuyệt ủy thác, thành Tu La giáo chủ. Phong Kinh Tiết bắt kham rước họa, lần đầu gặp Lư Đông Ly (Phong Kinh Tiết 22 tuổi, Lư Đông Ly 23 tuổi).

Tiểu Lâu năm 818, A Hán tuần tra thiên hạ, tại phủ Đại Danh gặp được Phong Kinh Tiết đang bảo vệ bên cạnh Lư Đông Ly, tại kinh thành Yên quốc gặp được Tiểu Dung đã nhận sự ủy thác của Yên vương.

Kinh Trần 19 tuổi, lần đầu gặp Sở Nhược Hồng 8 tuổi.

Tiểu Lâu năm 819, Phương Kinh Trần vì bảo vệ Sở Nhược Hồng mà bị trượng trách, gần như mất mạng.

Tiểu Lâu năm 820, Phong Kinh Tiết tan hết gia tài, kháng kích Trần quân, rơi vào quân tịch, thành thiên tướng cấp thấp ở Định Viễn quan.

Nửa năm sau, Lư Đông Ly làm tuần phủ sứ tiết, gặp lại Phong Kinh Tiết tại Định Viễn quan.

Tiểu Lâu năm 821, Lư Đông Ly làm chủ soái Định Viễn quan, Phong Kinh Tiết làm tướng, hai người cùng thủ non sông.

Tiểu Lâu năm 822, Sở cung kịch biến, Kinh Trần huyết chiến một ngày một đêm, trọng thương suýt chết, bảo được tính mạng Sở Nhược Hồng. Sở Nhược Hồng kế vị Sở vương, phong Phương Kinh Trần làm Hộ Quốc đại tướng quân, Trấn Quốc hầu, quản lý đất Sở, biên cảnh kinh thành, hai bên bốn ba.

Tiểu Lâu năm 823, Thụy vương muốn thu Phong Lư, bị cự.

Tiểu Lâu năm 825, Tần quân công Sở rất cấp, Phương Khinh Trần đích thân ra tiền tuyến thường trú chỉ huy.

Tiểu Lâu năm 826, Phong Kính Tiết bị chém đầu. Ngày hôm sau, Phương Khinh Trần tâm tàn ý lạnh, kim điện moi tim.

Tiểu Lâu năm 827, Địch Cửu phản xuất Tu La giáo, dưới lưu ly ốc, A Hán bị một kiếm xuyên tim.

Tiểu Lâu năm 829, Phong Kính Tiết tỉnh lại trong Tiểu Lâu, vứt bỏ thành tích, vào đời tìm lại Lư Đông Ly.

Tiểu Dung bị Yên Lãm xử lăng trì.

Tu La giáo cùng chính phái sống mái, A Hán thương nặng hấp hối, hiểu lầm lại bị Địch Cửu phản bội, tự mình thương tổn rơi vào giấc ngủ sâu.

Khinh Trần lấy nguyên thân vào đời.

Phong Kính Tiết chữa thương cho Tiểu Dung.

Địch Nhất Địch Tam cùng Địch Cửu ẩn cư chăm sóc A Hán.

Tiểu Lâu năm 830, Phương Khinh Trần tự Sở quân, đàm phán với Tần quân, cùng Tần Húc Phi trò chuyện rất vui.

Phong Kính Tiết và Lư Đông Ly nhận nhau.

Tiểu Lâu năm 832, Tần Húc Phi dẫn binh về Tần cứu loạn.

Tiểu Dung và Yên Lãm trùng phùng.

Sở Nhược Hồng thanh tỉnh, đâm Phương Khinh Trần, Phương Khinh Trần trọng thương bỏ đến chân trời.

Trường sơn kinh biến, thân thể Tiểu Dung tan tành, Kính Tiết từ Triệu quốc chạy đến cứu.

Phương Khinh Trần nhập Tần tương trợ Tần Húc Phi.

Địch Cửu mang theo A Hán xông vào Tiểu Lâu. Phương Khinh Trần rời Tần ngăn trở, cuối cùng trợ vào Tiểu Lâu.

A Hán thanh tỉnh, nhìn lịch thể chân tình.

Tiểu Dung làm lễ đội mũ cho Yên Lãm.

Tinh thần lực của A Hán bùng nổ, dẫn phát thời không loạn lưu.

Tất cả học trò Tiểu Lâu còn trên đời khẩn cấp quay về Tiểu Lâu thương nghị.

2. Tiểu Ngũ Khinh Trần - Chương 1-2: Nhược Hồng Tim Đây

“Ra ngoài, tất cả ra ngoài hết cho ta.” Thanh âm non nớt của thiếu niên mang theo sự phẫn nộ không gì sánh được.

“Chúng thần một tấm lòng trung, xin Hoàng thượng nghĩ lại.” Chúng cự thần tóc bạc dập đầu trước thềm, đập đến đỏ máu trán cũng không ngừng lại.

Thiếu niên phẫn nộ cầm kim ấn trên bàn lên, vung tay định ném. Đưa mắt chỉ thấy máu tươi trước thềm hết sức nổi bật, thiếu niên cắn răng, giận giữ buông kim ấn. Hắn một mực nỗ lực, muốn làm một Hoàng đế tốt, muốn danh truyền hậu thế, muốn trị quốc an bang, đối mặt với ngàn ấy thần tử khổ giá, đối mặt với huyết lệ của lão thần tam triều, nếu hắn giận dữ, vết nhơ trên sách sử nhất định vĩnh viễn không thể xóa đi.

Cho nên, hấn chỉ có thể cắn răng, bình tĩnh, nuốt hết hận khí trong lòng: “Tại sao các người đều phải bức trẫm, Khinh Trần là công thần của trẫm, là người trẫm tín nhiệm nhất, y sẽ không phản quốc, y sẽ không bán đứng trẫm, vĩnh viễn không!”

“Hoàng thượng, chúng thần không phải không tín nhiệm Phương hầu, nhưng mọi chuyện đều có nguyên nhân, thám tử quân ta đã tra được chứng cứ y cùng địch quốc thông tin, chúng ta chỉ ít phải triệu Hầu gia về kinh hỏi thử, thỉnh y tạm thời giao binh quyền, đây cũng là vì tốt cho Phương hầu. Hoàng thượng, quốc gia đại sự, thiên hạ an nguy, nhất thiết không thể coi như trò đùa.”

“Trẫm không thể đối xử với y như vậy.” Mất thiếu niên đế vương cũng đỏ lừ. “Y ở biên cảnh tận lực kháng địch binh, nhiều lần dâng tấu chương nói quân tình khẩn cấp, y không thể rời khỏi quân đội một bước, nếu trẫm lâm trận đối soái, y sẽ nghĩ sao, quân đội nghĩ sao?”

Lão thần cao tuổi lão lệ tung hoành: “Hoàng thượng, thiên hạ làm trọng.”

Tân quý trẻ tuổi giận dữ góp lời: “Thiên hạ là thiên hạ của thiên tử, chẳng phải thiên hạ của Phương Khinh Trần y, người thiên hạ nhìn thế nào, triều đình bá quan nghĩ thế nào, xã tắc làm sao mới an bình, những điều này có điều nào không quan trọng hơn cách nghĩ của Phương hầu y. Về phần quân đội, quân đội phục tùng rốt cuộc là Hoàng thượng, hay là Phương hầu?”

Lời nói lạnh lùng sắc bén quá mức, sắc bén tới độ khiến Hoàng đế Sở quốc trẻ tuổi toàn thân run lên, hung tợn trừng người góp lời một cái, lại không nói được lời phản bác, chỉ hỗn hển từ ngự tọa đi xuống, quay người hướng về phía Ngự thư phòng.

Mấy thần tử quỳ xuống ngăn trước mặt. Thiếu đế Sở Nhược Hồng rốt cuộc bất chấp phong nghi đế vương, đưa chân đá mấy đại thần ngã trái ngã phải, cứ thế rảo bước chạy ra ngoài.

Hấn phóng như bay trên ngự đạo, lớn tiếng khiển trách mọi người tránh xa, không chút cố kỵ mà ngừng đầu, cao giọng hô lên: “Khinh Trần, Khinh Trần, Khinh Trần...” Cúi đầu, có mấy giọt lóng lánh trong gió im tiếng rơi xuống.

Khinh Trần, mau trở lại đi, nói cho đám lão hồ đồ tiểu hồn đản này biết, người không hề phản quốc, mau trở lại đi, đừng để ta một mình đối mặt với ngàn ấy kẻ như lang tựa hổ.

Lách qua hồi lang, vòng qua đình đài, bên một gốc liễu đại thụ, hấn dựa cây ngồi xuống. Cạnh ao liễu liễu lướt, dưới ao nước trong vắt, hấn ngơ ngẩn nhìn khuôn mặt đau đớn của mình dưới dòng nước trong veo.

Người dưới ao bất lực bị thống là như vậy, hết như hài tử nhu nhược vô lực rất nhiều năm trước kia. Khi bị thương vô trợ, chỉ biết trốn trong một góc hoàng cung khóc một mình.

Cho đến một ngày ánh dương rực rỡ nọ, có người ở phía sau hỏi: “Tiểu điện hạ, vì chuyện gì mà thương tâm như vậy?”

Hấn quay đầu, trông thấy vẻ tươi cười mà hấn vĩnh viễn sẽ không quên được.

Mà nay, có người nói: “Hoàng thượng, Phương Khinh Trần cậy Hoàng thượng tin sủng, độc lăm đại quyền, ức hiếp bá quan, mong Hoàng thượng tra rõ?”

Rất lâu rất lâu về trước, khi người nọ mới gặp hấn, hấn chỉ là một hoàng tử do một cung nữ thừa hạnh sinh ra, chưa từng có người quan tâm, chưa từng có người yêu quý, các huynh trưởng người người năng văn năng võ, vây cánh đông đúc, mà hấn thì ngay cả quyền lực để đến Thái y quán triệu một y quan đến xem bệnh cho Triệu công công từ nhỏ chăm sóc mình cũng không có.

Thiếu niên tướng quân kia cứ thế đến bên cạnh hấn, khi hấn không có bất cứ quyền thế gì, mạo hiểm can hệ tày trời, bảo hộ hấn, chăm sóc hấn, dạy hấn làm một nam tử hấn thế nào, kiên cường đối mặt với thất bại thế nào, tay nắm tay dạy hấn luyện võ cường thân, tứ xứ giúp hấn tìm kiếm đại nho làm lão sư thế nào.

Khi đó, những thần tử trung quân ái quốc, nghĩa chính từ nghiêm này, đang ở đâu?

Khi mọi người quên hấn, lạnh nhạt hấn, Phương Khinh Trần mỉm cười cho hấn sự ấm áp. Hấn đơn thuần quyền luyện Phương Khinh Trần như vậy, lần lượt hỏi y: “Người sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh ta sao?”

Mà y thì vĩnh viễn mỉm cười trả lời: “Nếu như điện hạ cần.”

“Phương Khinh Trần võ tướng tham gia chính sự, trong mắt không có Thánh thượng, gặp vua không quỳ, không có lễ bề tôi, phải bị phạt nặng.”

Hắn cho y quyền gặp vua không quỳ, hắn để y gặp vua không cần tháo kiếm, đối mặt với ngàn ấy chính sự, ngàn ấy thị phi, khi hắn hoảng sợ vô thố, luôn tín nhiệm y, chờ y đến ra chủ ý cho mình.

Vì thế, đây đã thành tội chứng để y bị cả triều văn võ chỉ trích.

“Phương Khinh Trần ủng binh tự trọng.”

“Phương Khinh Trần ý đồ phản loạn.”

“Phương Khinh Trần có tâm đoạt chính.”

Những lời đồn nhảm như vậy không bao giờ ngừng, hắn lại chỉ nhớ, khi chư vị hoàng huynh tranh đến người chết ta sống, trong hậu cung giết người như cỏ không nghe tiếng, người nọ mất vô số tâm huyết, gánh vác tận áp lực bảo vệ hắn. Một trường cung đình binh biến, mưa máu gió tanh kia, quân đội đã xông vào hoàng cung, các nữ nhân hậu cung nhao nhao tự sát, chúng vương tử hoàng tộc kêu khóc xin tha, nơi nơi là đao quang kiếm ảnh, nơi nơi là tiếng hô giết, chỉ có Phương Khinh Trần, bảo hộ hắn một bước không lùi.

Vô công của Phương Khinh Trần, có thể trong quân vạn mã, mở đường máu mà đi, lại vì hắn mà bị vây chặt, bản lĩnh của Phương Khinh Trần, có thể giữa vô số cường địch vây công, đi về như thường, lại lần lượt vì cứu hắn mà bị thương.

Hắn còn nhớ Phương Khinh Trần đã dùng ngực mình chặn đao cho hắn, hắn còn nhớ Phương Khinh Trần đã dùng cánh tay mạnh mẽ kéo kẻ đến cả sức để đứng cũng không có là hắn.

Hắn còn nhớ giữa vô số tiếng gào thét la giết, Phương Khinh Trần quay đầu tươi cười, vẫn âm áp như ánh dương: “Đừng sợ, chỉ cần ta còn sống, không ai chạm được một đầu ngón tay ngài.”

Phương Khinh Trần bảo vệ hắn, cầm cự một ngày một đêm trong hoàng cung, cho đến khi viện quân vào cung phản quân tháo chạy, mới thoát lực ngất đi, khoảnh khắc cuối cùng ấy còn ngẩng đầu mỉm cười với hắn: “Đừng lo lắng, ta chỉ ngủ một lúc, sẽ nhanh chóng tỉnh lại.”

Hắn nhớ hắn đã cao giọng khóc lóc bên cạnh Phương Khinh Trần, hắn nhớ hắn đã giữ chặt vạt áo nhuộm máu của Phương Khinh Trần, mười mấy cung nhân dùng hết sức lực cũng không thể kéo hắn ra.

Hắn nhớ hoàng huynh lớn tuổi đều bị tam hoàng huynh phản loạn giết chết, sau khi tam hoàng huynh nhận tội, phụ hoàng cũng vì một trường kinh khủng này mà chết, chỉ có hắn tuổi trẻ, bỗng dưng trở thành quân chủ quốc gia.

Khi bước lên ngự tọa, nhìn vô số danh nho trọng thần, cảm nhận được vẻ lạnh lùng cùng coi thường trong mắt họ, mà bấy giờ, Phương Khinh Trần mang thương, đi đến bên cạnh, vẻ tươi cười nhẹ nhàng, làm hắn thẳng lưng, vững vàng đi lên thềm ngự cao cao, quay đầu đối mặt với vô số thần tử cúi đầu.

Đạo ý chỉ thứ nhất của hắn, là phong thưởng cho Phương Khinh Trần.

Hộ quốc đại tướng quân, Trấn quốc hầu, chưởng tam quân, tham chính sự, đeo kiếm lên điện, gặp vua không quỳ. Đủ loại long ân thù ngộ, khiến gần như tất cả thần tử đều quỳ xuống khổ gián không thể.

Mà hắn chỉ lạnh lùng hỏi, ngày ấy binh biến, các người đã đi đâu?

Dưới thềm ngự, Phương Khinh Trần ngưng mắt nhìn hắn, ánh mắt mấy phần không tán đồng, thế nhưng cuối cùng vẫn không hề cự tuyệt phong thưởng. Quốc sự khó phân, hắn tuổi nhỏ, chân tay luống cuống, không thể ứng đối, chỉ có thể cầu trợ Phương Khinh Trần. Hắn hoàn toàn tín nhiệm Phương Khinh Trần, tất cả quốc sự, chỉ cần Phương Khinh Trần nói được, hắn cả nhìn cũng không nhìn đã cười mà dùng ả.

Lúc ấy, ai dám nói Phương Khinh Trần một chữ không? Những danh nho trọng thần ấy, những kẻ thiết cốt boong boong trước mắt, hở ra là trở ngại, sẽ tử gián ấy, lúc đó lại ở đâu?

Cho tới khi cường địch xâm phạm biên giới, Phương Khinh Trần dẫn binh cự địch, trường thủ biên quan, rời xa triều đình, tất cả chỉ trích, tất cả tội danh, tất cả không phải, đều lao ra như mưa.

Phản loạn, bắt kính, cậy quyền dâm loạn vợ con người, đủ loại tội danh không thể tưởng tượng bị nhất nhất kể ra. Lúc mọi người chỉ trích y, đều nghĩa chính từ nghiêm, hết như chân lý nắm chắc trong tay họ.

Sở Nhược Hồng phần nộ, khiển trách, xử phạt, đình trượng, giáng cấp, biếm quan, có thể làm hần đều đã làm. Nhưng mà, sở tham tấu Phương Khinh Trần vẫn càng ngày càng nhiều, tiến ngôn khuyên hần triệu hồi Phương Khinh Trần vẫn càng ngày càng nhiều.

Hần có thể làm gì đây?

Giết người sao?

Không, quân vương nếu cầm đồ đao với thần tử tiến gián, vậy quốc gia sẽ cách suy bại không xa.

Cho dù bị bức đến đỉnh điểm, Sở Nhược Hồng vẫn nhớ rõ rất lâu về trước, Phương Khinh Trần đã dạy bảo hần.

Hần tận lực chống đỡ, chẳng sợ cả triều chê trách.

Chúng thần tử nói Phương Khinh Trần quyền lực quá lớn, hoàng thất tông thân nói quân đội chỉ nghe quân lệnh của Phương Khinh Trần mà coi nhẹ quân lệnh của Hoàng đế. Đến cả thái hậu thái phi trong cung, cữu cữu biểu ca bên ngoại cũng bắt đầu lần lượt góp lời, Phương Khinh Trần cậy thế lực của Hoàng đế, làm xằng làm bậy ra sao.

Hần cắn răng nghe, nén giận nhìn tấu chương, bất kể bao nhiêu người chê trách, hần đều không quan tâm, hần đều không tin.

Khinh Trần, Khinh Trần, kỳ thật ta còn muốn triệu người trở về hơn bất kỳ ai. Ta khát vọng người lúc này ở bên cạnh ta biết bao. Ta đã thân là Hoàng đế, tại sao vẫn cảm thấy vô trợ như ấu thời thế này, nếu người có thể ở bên cạnh cho ta sức mạnh thì tốt biết mấy. Ta hiện giờ tiền hô hậu ủng, nhưng không có người, còn cô đơn hơn ấu thời.

Khinh Trần, ta rất muốn người trở về, không phải bởi vì ba người thành hổ, không phải bởi vì tin vào lời đồn, vẹn vẹn chỉ bởi vì, ta nhớ người.

Nhưng ta vĩnh viễn nhớ rõ, người từng nói, quốc sự làm trọng, ta vĩnh viễn nhớ rõ, ta đã chính miệng đáp ứng người, không để người có bất cứ nỗi lo nào ở nhà, toàn lực ủng hộ người ở tiền phương, tận tâm vệ quốc hộ dân.

Khinh Trần, ta nhớ người.

Người có biết, ta một mình chống cự mệt mỏi lắm rồi. Rất nhiều lúc ta cũng muốn dứt khoát như một bạo quân, phàm những người góp lời không hợp tâm ý toàn bộ giết hết, như một hôn quân, không để ý quốc gia gì đó, bách tính gì đó, tương lai gì đó nữa. Ta chỉ muốn bảo vệ người, như người từng bảo vệ ta vậy.

Thế nhưng, ta là Hoàng đế, người từng dạy ta vô số lần, lấy quốc gia làm trọng, ta đáp ứng người vô số lần, phải làm một Hoàng đế tốt.

Khinh Trần, ta nên làm gì đây?

Khinh Trần, người có biết không, có người tra ra chứng cứ người cùng địch quốc thông tin, tất cả thần tử liên danh yêu cầu ta triệu người trở về, giải trừ binh quyền của người. Những lão nhân tóc trắng xóa ấy, quỳ trên thềm đá, dưới đại thái dương, cả ngày không chịu đứng dậy, Ngự sử lấy chính trực văn danh kia trực tiếp đâm đầu lên tường kim giai, máu chảy đầy đất.

Thái hậu tuy không phải sinh mẫu của ta, dù sao cũng là trưởng bối, bà cũng bức ta nhất định phải triệu người về thăm vấn, nếu không sẽ không ăn một hạt gạo.

Khinh Trần, ta sắp không cầm cự được nữa, Khinh Trần, tại sao người không ở bên ta.

Hoàng đế Sở quốc mười sáu tuổi, bên gốc liễu nơi sơ ngộ Phương Khinh Trần, phát ra gào thét không tiếng.

Sau đó từ từ nắm chặt nắm đấm thiếu niên, trên mặt dần hiện ra vẻ kiên nghị.

“Khinh Trần, bất kể thế nào, ta đều sẽ bảo vệ ngươi, như ngươi đã bảo vệ ta, ta cũng tuyệt không vứt bỏ ngươi.”

Thiếu niên quân vương lặng lẽ thề trong lòng, lúc này, hẳn thật sự tin mình có thể thực hiện lời hứa ấy, lúc này, hẳn tin, trời có thể sập, đất có thể nứt, Khinh Trần của hẳn sẽ không phản hẳn phụ hẳn. Biển có thể cạn đá có thể mòn, cho dù thế giới đổi thay, cho dù bằng chứng như núi, lòng tin của hẳn với Khinh Trần cũng tuyệt không lung lay.

Lúc này, hẳn thật sự cho là như thế.

Lúc này, hẳn thật sự tin chắc như thế.

3. Tiểu Ngũ Khinh Trần - Chương 2: Tình Lợi Lương Nan

“Tham kiến Hoàng thượng.”

“Vương sư phụ mau mau bình thân.” Hai tay đỡ vị lão sư một lòng dạy dỗ mình từ lúc còn là một đứa trẻ ốm yếu không người yêu thương này, Sở Nhược Hồng có cảm giác như nhìn thấy viện quân “Vương sư phụ, ông lần này tới là vì...”

“Thần chuyên vì Phương hầu mà đến.”

Trong lòng Sở Nhược Hồng chợt lạnh: “Vương sư phụ, ông cũng cho rằng Khinh Trần thông địch?”

Vương Viễn Chi là đại nho đương thời. Khi Sở Nhược Hồng còn trong thâm cung chưa ai biết đến, Phương Khinh Trần đã đến Vương phủ dâng môn bá kiến, cầu mãi ba ngày ba đêm mới nói động được Vương Viễn Chi thành lão sư của Sở Nhược Hồng.

Khi Sở Nhược Hồng vị đăng cửu ngũ, Vương Viễn Chi lại từ tạ quan cao lộc hậu, chỉ nhận nhân tước, ở nhà dạy học.

Trừ Phương Khinh Trần, trong lòng Sở Nhược Hồng coi trọng nhất cảm kích nhất, chính là vị lão sư này.

Vương Viễn Chi nhìn vẻ kinh hoảng của Sở Nhược Hồng, mỉm cười: “Thần muốn nói là, cái gọi là thông địch, thuần là ô hãm, tuyệt không phải hành vi của Phương hầu?”

Lòng Sở Nhược Hồng giãn ra: “Vẫn là Vương sư phụ tin được Khinh Trần.”

Vương Viễn Chi nhàn nhạt nói: “Ba thám tử quân ta bị bắt, cứ nhiên có thể từ cảnh nội địch quân trốn về toàn bộ, còn có thể từ bên địch cầm về thư Phương hầu tự tay viết, có thể nghe trộm trọng tướng địch nói chuyện. Chẳng lẽ địch quốc từ Nguyên soái đến binh lính, toàn là gỗ đá rơm rạ hay sao? Rõ ràng là Phương hầu cứ thủ biên cương, tướng địch khó lòng tiến vào, cho nên mới bày ra kế ly gián thế này. Hơn nữa, Phương hầu ở Đại Sở ta là địa vị gì, dưới một người trên vạn vạn người, phạm có điều tấu, bệ hạ không gì không chuẩn, thậm chí có thể mang kiếm lên điện, gặp vua không quỳ, cần gì phải phản quốc? Phản quốc đầu Tần, Tần quốc còn có thể cho y lợi ích lớn hơn sao?”

Sở Nhược Hồng lòng dạ đại sướng, cười nói: “Vương sư phụ nói thật có lý, ngày mai mà còn thần tử góp lời, trăm sẽ chết hẳn như vậy.”

Vương Viễn Chi nhìn thiếu niên Hoàng đế vui mừng tươi cười, bình tĩnh nói: “Thần cho rằng, Phương hầu quyết không cầu kết người Tần, nhưng thần cũng cho rằng, quyền lực của Phương hầu đã quá lớn, Hoàng thượng nên khống chế Phương hầu một chút?”

Vẻ tươi cười trên mặt Sở Nhược Hồng chợt cứng lại: “Vương sư phụ, ông đã nói, Khinh Trần sẽ không thông địch?”

“Thần nói Phương hầu sẽ không thông địch, nhưng chưa nói Phương hầu sẽ tuyệt không phản quốc.”

Sở Nhược Hồng đại biến sắc mặt, lạnh lùng nói: “Vương sư phụ!”

Nhưng Vương Viễn Chi ngay cả ngữ khí cũng không mảy may biến hóa: “Hoàng thượng, từ khi người đăng cơ đến nay, đã cho y quá nhiều quyền lực. Mang kiếm lên điện, gặp vua không bái, trên sử sách, chỉ có quyền thần mưu vị, mới trước khi đoạt vị, yêu cầu quyền lợi như vậy. Thay quân vương tham tri chính sự, tùy ý phê duyệt tấu chương, quốc gia đại sự, bá quan họa phúc, do y một lời mà quyết. Bệ hạ tin tưởng không nghi, quân quyền lại sớm rơi qua bên. Quân đội cả nước, thậm chí bao quát cấm quân của thiên tử cũng do y tùy ý điều hành, không cần thỉnh chỉ, không cần Hoàng thượng dùng ấn. Quân đội toàn quốc, tất cả tướng lĩnh phụ trách đều do y tiến cử, do y bổ miễn. Hoàng thượng, đây đã không phải là vấn đề Phương hầu liệu có phản loạn, mà là, bất cứ ai hơi có dã tâm, có được quyền lực như vậy đều sớm muộn sẽ phản loạn. Cho dù y không có dã tâm, chỉ cần người bên cạnh có dã tâm, cũng nhất định bức y phản loạn.” Vương Viễn Chi vẻ mặt nghiêm nghị, không nhìn Sở Nhược Hồng vẻ mặt thống khổ, ánh mắt bình tĩnh nhìn hắn, từng câu từng câu nói tiếp.

“Không, Khinh Trần sẽ không đối xử với trẫm như vậy? Vương sư phụ, là Khinh Trần ba ngày khổ cầu, mới khiến trẫm có ông làm thầy, tại sao ông cũng đối đãi Khinh Trần như những người khác?” Sở Nhược Hồng cơ hồ hơi khản nài mà kêu ra tiếng.

“Phương Khinh Trần cùng thần có tư giao là một chuyện, y hiện giờ quyền uy đã dao động quốc gia, đây là một chuyện khác. Hoàng thượng, thần thân là đế sư, nhất định phải suy nghĩ cho quốc gia, tuyệt không thể công tư bất phân.” Vương Viễn Chi bình tĩnh nói “Những người khác tham tấu Phương Khinh Trần, cố nhiên có lòng tranh quyền lẫn lợi, nhưng mắt thấy đại quyền quốc gia tập trung trong tay một người như thế, bất cứ một kẻ sĩ ưu quốc nào cũng không thể ngậm miệng không nói.”

“Nhưng mà, Khinh Trần tốt với trẫm như vậy, nếu không phải y, sẽ không có trẫm hôm nay...”

“Phương hầu đích xác có công lớn với nước, nhưng thiên tử là người của thiên địa, tự có vận linh phù hộ, nếu nói không có y thì không có vua, đó chính là tham thiên công, bản thân đã là đại tội. Hoàng thượng, các loại phong thưởng phá lệ của ngài với y, dẫn đến bao người lườm nguýt phê bình, y lại chưa từng nỗ lực khước từ thần nhiên nhận thưởng, sao có thể nói không có tư tâm, đến hôm nay, hoàng thái hậu phượng thể nhiều ngày không ăn đã không thể chèo chống, Hoàng thượng, cái danh bất hiếu, ngài làm sao đảm đương? Chúng thần ngày đêm quỳ ở triều môn, mắt thấy lại ngắt mấy người, ngày sau sách sử lại sẽ ghi chép thế nào về ngài.” Ánh mắt Vương Viễn Chi đầy vẻ thở than.

Sở Nhược Hồng cắn răng: “Vương sư phụ, ông cũng ủng hộ việc gọi Khinh Trần về thăm vấn sao?”

Vương Viễn Chi khe khẽ thở dài: “Hoàng thượng, thần chỉ hy vọng Hoàng thượng có thể cho triều đình chúng thần một quyết định an tâm. Phương hầu có đại công với nước, quốc gia không thể phụ y. Nhưng thỏa đáng thu hồi một số quyền lợi, ước thúc hành vi của Phương hầu một chút, đây không phải đang hại Phương hầu, mà là đang cứu y, thành toàn y, cũng là đang thành toàn Hoàng thượng, bằng không cho dù lần này Hoàng thượng có thể không để ý quần thần khổ cầu, về sau thì sao? Lại có biến cố khó lường, ngộ không chỉ là Hoàng thượng, cũng là bản thân Phương hầu.”

Sở Nhược Hồng xanh xám mặt không nói lời nào, đúng vậy, triệu y về thôi, không thăm y, không thương y, không hại y, chỉ dưỡng y bằng quan cao lộc hậu, cho y tất cả vinh hoa phú quý, sau đó từ từ thu bình quyền về tay thiên tử. Dần dần cho bách tính biết, người ra quyết định ở Đại Sở quốc không phải Phương Khinh Trần, mà là Sở vương, có điều, đương nhiên không thể để Khinh Trần bị cách tuyệt ngoài triều chính, trên triều đường vẫn có vị trí của y, lời y nói cũng quan trọng như thế, mình cũng nhất định nghiêm túc tham khảo, chỉ là người ra quyết định, nhất định phải là mình.

Được rồi, cứ như vậy đi. Khinh Trần sẽ lý giải, y sẽ minh bạch tâm tình của ta.

Sở Nhược Hồng lần lượt nói với mình như thế, nhưng cũng tình tường hiểu được, một đạo ý chỉ triệu hồi, đại biểu cho phần bội, đại biểu cho vứt bỏ, đại biểu cho rất lâu trước kia, hết thấy từng hứa hẹn đều đã tan thành mây khói.

Rất lâu sau khi Vương Viễn Chi cáo lui, Sở Nhược Hồng vẫn ngơ ngác ngồi trong Ngự thư phòng, nội tâm đấu tranh không ngừng.

Nhìn Hoàng đế tâm thần bất định như vậy, tổng quản thái giám Triệu Bảo hầu hạ bên cạnh thấp giọng nói: “Tiếc là Phương hầu không có mặt, thường ngày Hoàng thượng có chuyện gì không hài lòng, tất sẽ đến phủ

Phương hầu, hiện giờ...”

Thần sắc Sở Nhược Hồng thoáng biến, thỉnh linh đứng dậy: “Đi thôi. Chúng ta xuất cung.”

Tin khinh xa của thiếu đế đi về hướng phủ Trấn quốc hầu nhanh chóng truyền đến Từ Chiêu điện, thái hậu mỉm cười: “Triệu Bảo này vẫn là một kẻ tinh ngoan.”

Hiền thân vương Sở Lương bên cạnh cũng mỉm cười nói: “Tô quản gia của phủ Trấn quốc hầu, cũng đã sớm an bài tốt.”

Đương triều Thái sư Phương Trực lạnh lùng nói: “Triệu Bảo cũng vậy, Tô Hà cũng thế, đều tính là người đã hầu hạ chủ tử mình bao nhiêu năm.”

“Trên đời này vốn không có người mua không được, chỉ coi người ra giá cao bao nhiêu thôi.” Thái hậu chậm rãi nói.

Trong mắt Sở Lương ẩn ẩn vẻ sắc lạnh: “Sở Nhược Hồng chẳng qua là kẻ do một cung nữ hèn mọn sinh ra, có tư cách gì mà cao cư cửu ngũ?”

“Nhưng không trừ Phương Khinh Trần thì không ai có thể động tới Hoàng thượng. Phương Khinh Trần kẻ này nắm giữ triều cương, lại nắm quân quyền trong tay, không trừ hắn thì bá quan trong triều không ai chiếm được lợi ích nên có.” Phương Trực nói không hề cố kỵ.

“Muốn trừ Sở Nhược Hồng, tất phải giết Phương Khinh Trần, có thể tru Phương Khinh Trần, chỉ có Sở Nhược Hồng. Nhân vật như vậy, bản lĩnh như vậy, cũng chỉ có quân vương hấn một lòng trợ giúp bảo hộ này mới giết được hắn.”

“Cả triều tiến gián, bá quan thượng tấu. Một số thần tử trung trực, tự cho là loại trừ quyền thần, dưới sự cổ động âm thầm của chúng ta, cứ nhiên sĩ quan dâng thư, quỳ chết ngay cửa, lại thêm Vương lão phu tử toàn tâm toàn ý vì nước mưu lợi, nhập cung khuyên giải, lại cả mấy huynh trưởng bên sinh mẫu Hoàng thượng, được chút ưu đãi cũng chạy tới khuyên cháu. Gượng đến hiện tại, hắn sớm đã dao động, tin chắc hôm nay sau khi qua phủ Phương hầu, sẽ lập tức triệu Phương Khinh Trần vào kinh.” Thái hậu thông thả nói.

“Nhưng chỉ triệu Phương Khinh Trần trở về, mà không phải trị tội.”

“Hôm nay đã có thể dao động lòng tin, triệu hắn trở về, ngày mai sẽ bởi vì nghi ngờ mà trị tội hắn. Hôm nay đã có thể không muốn để hắn nắm giữ đại quyền trong quân thì ngày mai cũng sẽ không muốn Cầm quân, Ngự lâm quân, Cửu thành tuần phòng quân tiếp tục về tay hắn. Cho nên, kiên nhẫn một chút, hết thấy đều chỉ là vấn đề thời gian.” Thái hậu bình tĩnh nói.

“Thật sự chỉ cần một chén trà là có thể hủy diệt một đời danh tướng sao?” Sở Lương vẫn hơi kinh nghi.

“Sở Nhược Hồng trẻ hơn, chưa hiểu chuyện hơn, suy cho cùng vẫn là Hoàng đế.” Thái hậu cười nhàn nhạt “Ai gia ở trong thâm cung này đã năm mươi năm, gặp ba đời đế vương, biết rõ tâm thuật đế vương. Một quân vương, bất kể là minh quân hay hôn quân, bất kể tuổi già hay tuổi trẻ, bất kể tùy hứng hay nghiêm cẩn, trong xương cốt đều là một kiểu, họ đều là đế vương, lợi ích căn bản nhất của họ tuyệt đối không thể bị đụng chạm, cho nên, rất nhiều lúc, đích xác chỉ cần một chén trà là có thể hủy diệt một anh hùng cái thế.”

Trong vườn hoa đương hồng, cây cỏ đương xanh, dạo bước trong vườn, tâm tình vốn nặng nề của Sở Nhược Hồng dần dần thoải mái. Đối với hoa viên của phủ Trấn quốc hầu, hắn còn quen thuộc hơn ngự hoa viên.

Bao lần lén trốn khỏi hoàng cung quy củ nghiêm cẩn, dắt Phương Khinh Trần mò cá trong ao này, thưởng cảnh trên lầu cao. Buộc Phương Khinh Trần vì hắn múa kiếm, vì hắn đánh đàn. Bao lần cười nói, Khinh Trần, người vĩnh viễn đứng rời khỏi ta, ta làm Hoàng đế trăm năm, người làm thần tử trăm năm, chúng ta quân thần vĩnh viễn không phụ nhau.

Tuy rằng Phương Khinh Trần xa tận biên quan, nhưng ngồi trong hoa viên y từng múa kiếm, từng hát vang, từng uống thỏa thuê, trong không khí phẳng phất đều có hơi thở của y.

Quản gia phủ Trần quốc hầu Tô Hà, tự mình tới dâng trà, cung kính dâng lên.

Sở Nhượng Hồng tùy tay tiếp nhận, tùy ý uống một ngụm, ánh mắt hàm tiếu chợt ngưng lại, sau đó mỉm cười: “Trà ngon.” Lập tức đứng dậy: “Trẫm bỗng nhớ trong cung còn có chút chính vụ, chúng ta về trước đi.”

“Dâng trà, còn không mau dâng trà cho trẫm.” Mỉm cười ra khỏi cửa phủ Trần quốc hầu, mỉm cười tiến vào cửa cung, mỉm cười bước vào điện các rộng lớn thuộc về mình, để vương mang trên mặt vẻ tươi cười bỗng bực dọc kêu to.

Thái giám bên cạnh rùng mình hai tay dâng trà mới pha.

Sở Nhượng Hồng chỉ uống một ngụm, lập tức ném xuống đất: “Đây là cái gì, lại là trà Trần, trà mới tiến cống năm nay đâu?”

Thái giám toàn thân run rẩy, phục dưới đất: “Hoàng thượng, theo lệ thì trà cống mỗi năm ít nhất phải một tháng nữa mới đưa vào cung, lúc này Hoàng thượng, thái hậu dùng đều là trà trước kia?”

“Cút, đồ vô dụng, trẫm muốn uống trà vừa tiến cống, muốn ngay bây giờ, làm không xong thì chém đầu người.” Hoàng đế trẻ tuổi vẻ mặt dữ tợn, ra sức đá tiểu thái giám chỉ biết dập đầu dưới đất.

Mắt thấy tiếng cầu xin của thái giám càng lúc càng nhỏ, cuối cùng dần biến mất. Những người khác toàn bộ quỳ dưới đất, đầu cũng chẳng dám ngẩng một chút, càng không ai dám khuyên giải một câu.

Sở Nhượng Hồng dùng hết khí lực, rốt cuộc suy sụp ngồi xuống. Trà cống cả hoàng cung cũng chưa nhận được, dưới tình huống Trần quốc hầu xa tận biên cảnh, căn bản không uống được, lại đưa đến phủ Trần quốc hầu.

“Hoàng thượng, Phương Khinh Trần cậy Hoàng thượng tin sùng, độc lăm đại quyền, hà hiếp bá quan, mong Hoàng thượng tra rõ?”

“Phương Khinh Trần võ tướng tham gia chính sự, trong mắt không có Thánh thượng, gặp vua không quỳ, không có lễ bề tôi, phải bị phạt nặng.”

“Phương Khinh Trần ủng hộ binh tự trọng.”

“Phương Khinh Trần ý đồ phản loạn.”

“Phương Khinh Trần có tâm đoạt chính.”

“Mang kiếm lên điện, gặp vua không bái, trên sử sách, chỉ có quyền thần mưu vị, mới trước khi đoạt vị, yêu cầu quyền lợi như vậy. Thay quân vương tham tri chính sự, tùy ý phê duyệt tấu chương, quốc gia đại sự, bá quan họa phúc, do ý một lời mà quyết. Bệ hạ tin tưởng không nghi, quân quyền lại sớm rơi qua bên. Quân đội cả nước, thậm chí bao quát cấm quân của thiên tử cũng do ý tùy ý điều hành, không cần thỉnh chỉ, không cần Hoàng thượng dùng ấn. Quân đội toàn quốc, tất cả tướng lĩnh phụ trách đều do ý tiến cử, do ý bổ miễn. Hoàng thượng, đây đã không phải là vấn đề Phương hầu liệu có phản loạn, mà là, bất cứ ai hơi có dã tâm, có được quyền lực như vậy đều sớm muộn sẽ phản loạn. Cho dù ý không có dã tâm, chỉ cần người bên cạnh có dã tâm, cũng nhất định bức ý phản loạn.”

Sở Nhượng Hồng nhắm mắt, từ từ thở ra một hơi, sau đó đứng dậy, nhàn nhạt nói: “Truyền chỉ, Phương hầu rời kinh lâu ngày, trẫm ngày đêm mong nhớ, đặc biệt triệu về kinh, sự nghị biên tái giao cho chư tướng giải quyết.”

Triệu Bảo khom người, cung kính nói: “Vâng”, sau đó lặng lẽ lui đi.

Sở Nhượng Hồng từ từ ngẩng đầu, nhìn về phương xa.

Khinh Trần, trẫm không hề nghi ngươi, không hề phụ ngươi, vứt bỏ ngươi, trẫm chỉ là nhớ ngươi quá mức. Khinh Trần, ngươi từng đáp ứng, vĩnh viễn ở lại bên cạnh trẫm, cho nên, trở về đi.

4. Tiểu Ngã Khinh Trần - Chương 3: Phương Hầu Khinh Trần

“Mẹ kiếp, lũ chó Tần này, không thể ra đây đánh một trận lại không định xéo khỏi nơi đó.”

“Nhát gan thế này thì làm gì phải bố trí trọng binh trên biên cảnh, chết cũng không chịu lui?”

“Còn không phải là trông ngóng Đại soái của chúng ta mau hồi kinh? Tôi nói Đại soái, ngài cứ về đi. Ngài một ngày chưa đi, cái bọn bị ngài đánh sợ run đó cứ quyết làm rùa đen rút đầu, chúng tôi không thể buồn chết đầu.” Đại tướng Triệu Vĩnh Liệt ngoác miệng trên ghẹo chủ soái.

Phương Khinh Trần cười nhìn các tướng lĩnh hô to uống say trong soái trường, ôi, xem ra Nguyên soái mình đây thật sự rất thất bại, vĩnh viễn đều là đối tượng để các tướng quân thủ hạ trên cười.

“Không đánh nhau cũng không có gì là không tốt? Ý nghĩa tồn tại của quân nhân là bảo vệ, mà không phải chiến tranh, nếu thật có thể vì ta mà chán nản khiến họ không động can qua, ta không ngại vĩnh viễn ở lại đây.”

“Đại soái, ngài đừng đùa, ngài là ai chứ. Cho dù ngài chịu ở lại, Hoàng thượng cũng không nỡ để ngài vĩnh viễn ở lại chốn gió cát này, cùng bọn thô kệch chúng tôi đánh giặc.” Thiên tướng Trác Lăng Vân cao giọng cười to.

Mọi người cùng âm âm xác xác, cười ha ha.

Phương Khinh Trần chỉ mỉm cười lắc đầu, nhìn bên ngoài rất khó khiến người tin y chính là một vị tướng quân, tuấn lãng thần kỳ, tuổi trẻ thần kỳ, vĩnh viễn mang theo khí chất nho nhã, ôn hòa mỉm cười với mọi người. Trong ánh mắt sáng ngời, phẳng phất không lúc nào là không mang theo vẻ âm áp đậm đậm. Bất kỳ ai ở bên y đều có cảm giác như gội trong gió xuân.

Cơ hồ mỗi một người nhìn thấy y đều nguyện ý thân cận, nguyện ý cùng y kết bằng hữu, nhưng tuyệt không tin y có thể bách chiến sa trường, có thể chỉ huy vạn mã thiên quân, song mỗi một tướng quân trong quân trường lúc này, đều từng được Phương Khinh Trần cứu trên chiến trường không chỉ một lần.

Đại nguyên soái thần dũng vô địch trên chiến trường, thân thiết ôn hòa sau chiến trường, có thể nói cười không chút cố kỵ với binh tốt thấp nhất, khiến Sở quân trở thành quân đội không biết kính trọng thượng cấp nhất trong các nước. Gần như tất cả tướng lĩnh nhàn rỗi vô sự đều thích lấy chủ soái của họ ra trên chọe.

Mà Phương Khinh Trần trước giờ chỉ mỉm cười dung túng hết thảy. Lúc này bị ái tướng giấu cợt, y cũng chỉ nhàn nhạt nói: “Ta đã dâng tấu, nói rõ Tần quân có lòng hổ lang, lúc nào cũng dòm ngó quốc thổ ta, ta phải thủ tại biên cảnh, tin rằng Hoàng thượng sẽ không triệu ta trở về...”

Chưa dứt lời, ngoài trường đã truyền đến tiếng thông báo. “Đại soái, Kỷ tướng quân trong kinh có cấp sứ cầu kiến.”

Ánh mắt Phương Khinh Trần thoáng ngưng, cao giọng hạ lệnh “Truyền y vào.”

Theo tiếng thở dốc dồn dập, một người sắp ngã chạy vào trường, mình mẩy toàn là gió bụi, cả người đã thành màu vàng đất, đủ thấy người này dọc đường chạy như tên bắn, quả nhiên là ngày đêm kiêm trình, không hề dừng lại.

Người vừa chạy vào liền gục xuống đất, khản tiếng hô to: “Đại soái, Hoàng thượng đã hạ chỉ triệu ngài về kinh.”

Phương Khinh Trần khẽ nhíu mày: “Xảy ra chuyện gì, Hoàng thượng tại sao...”

Người nọ thở dốc không ngừng: “Bên ta có ba thám tử bị người Tần bắt được từ chỗ người Tần chạy về, họ nghe lén được tướng lĩnh Tần quân trò chuyện, nói Đại soái đã có hiệp nghị với chúng. Lại từ chỗ Tần quân trộm được thư do Đại soái tự tay viết, thần tử cả triều đều tiến gián muốn Hoàng thượng giáng tội

Đại soái. Kỷ tướng quân vừa nghe Hoàng thượng giáng chỉ triệu Đại tướng quân hồi kinh liền lệnh cho tôi ngày đêm kiêm trình đến truyền tin, Đại soái xin nhất thiết cẩn thận.”

Phương Khinh Trần mỉm cười, vẫn là vẻ tươi cười ôn hòa trong sáng, lại phảng phất trong nháy mắt đã trở nên trống rỗng, mắt y cũng âm áp như cũ, chỉ là đột nhiên chẳng còn tiêu cự, song ngữ khí lại vẫn ôn hòa thông dong: “Ta biết rồi, người dọc đường vất vả, xuống nghỉ ngơi đi.”

Sứ giả mệt mỏi được binh lính dẫn ra ngoài, soái trưởng vừa rồi còn âm âm, bỗng nhiên im lặng tới mức châm rơi có thể nghe tiếng.

Phương Khinh Trần mỉm cười nâng chén rượu, mặt hướng về mọi người: “Sao không uống nữa?”

Âm một tiếng, là Triệu Vĩnh Liệt một chưởng đập bàn, làm chén rượu đổ hết: “Đại soái, đừng trở về. Chúng tôi mấy chục vạn đại quân chỉ theo lệnh ngài, hà tất trở về để bị người giận không đâu, bị một đám đao bút lại vắn tội. Mẹ kiếp, cầu kết Tần quốc, một bọn chúng nghĩ ra? Đại soái ngài tay nắm binh quyền thiên hạ, dù muốn tạo phản làm Hoàng thượng cũng là chuyện dễ như trở bàn tay, cần gì phải cầu kết với Tần quốc?”

Trác Lăng Vân đứng dậy khỏi ghế lạnh lùng nói: “Đại soái ngài một ngày không về, có mấy chục vạn đại quân bảo hộ ở bên, xem họ có thể làm gì ngài?”

Phương Khinh Trần trừng mắt một cái: “Hồ đồ, quân đội không phải công cụ của riêng một người, há có thể vì được mất cá nhân mà lợi dụng quân đội quốc gia.”

“Tướng bên ngoài, quân mệnh có thể không nhận, Đại soái...” Phó tướng Tiêu Viễn Phong nhin không được cũng mở miệng khuyên bảo.

Phương Khinh Trần mỉm cười, trong mắt cuối cùng có vẻ buồn bã: “Tướng bên ngoài, quân mệnh có thể không nhận. Nhưng ta không phải tướng lĩnh bình thường, mà là Đại nguyên soái của binh mã toàn quốc, bây giờ lại dính đến tội mưu phản, nếu còn kháng chiếu không về, người thiên hạ sẽ nhìn ta thế nào, lại nhìn Thánh thượng thế nào, triều đình nào còn quyền uy đi tiết chế quân đội?”

“Nhưng Đại soái, an nguy của ngài quan trọng hơn!” Triệu Vĩnh Liệt hét lớn “Từ xưa đến nay, chuyện danh tướng chết vào tay quân vương còn ít sao? Chúng ta đổ máu ngoài sa trường, chẳng dễ dàng gì kiến lập công huân hiển hách, lại bị thêm đủ loại tội danh...”

“Im miệng.” Phương Khinh Trần bỗng nhiên đứng dậy, trong đôi mắt luôn ôn hòa lại là lửa giận ngút trời.

Triệu Vĩnh Liệt miệng đầy oán ngôn cũng bị thần sắc như thế chấn không thốt nổi một câu.

Tầm mắt Phương Khinh Trần quét qua mọi người, từ từ nói: “Ta muốn các người đáp ứng, bất kể kinh thành phát sinh chuyện gì, các người chỉ cần làm tốt bổn phận vô tướng của mình. Chỉ cần để người Tần chiếm được nửa tấc đất Đại Sở ta, chính là sự thất trách của các người.”

Bốn phía yên lặng, không ai trả lời.

Thanh âm của Phương Khinh Trần trầm xuống, trên mặt phủ một lớp sương nghiêm nghị: “Có nghe thấy không?”

Mọi người chấn động, không thể không đáp: “Vâng!”

Lúc này chúng tướng đều không dám khuyên y dừng về kinh nữa, nhưng trong lòng rất cuộc vẫn có chút không cam, phó tướng Tiêu Viễn Phong tâm tư linh hoạt, vòng vèo nói: “Đại soái, quân mệnh tuy cao, quốc vận càng trọng. Trong Tần quân lắm lão tướng, chủ soái tam hoàng tử Tần Húc Phi cũng có cái dũng vạn phu không địch lại, nếu ngài không ở trong quân, vạn nhất...”

Phương Khinh Trần mỉm cười, ngưng mắt nhìn mọi người: “Ta có lòng tin với các người, quân đội Đại Sở không phải Phương Khinh Trần ta một mình cheo chống, cũng sẽ tuyệt không vì rời Phương Khinh Trần ta liền biến thành kẻ hèn cả.”

“Nhưng mà...” Triệu Vĩnh Liệt còn định nói gì đó, Phương Khinh Trần lại đã cười nói: “Vĩnh Liệt, không phải người đã nói, mong ta sớm hồi kinh để Tần quân có gan động thủ, các người mới được hiển thân thủ sao? Hiện giờ thời cơ đã tới, người ngược lại không khoái hoạt.”

Triệu Vĩnh Liệt khổ sở trong lòng, lại chẳng nói nên lời.

Phương Khinh Trần đã nâng chén cười nói: “Đừng để chuyện của ta quét mất hưng phấn của mọi người, uống tiếp đi.”

Không ai lên tiếng trả lời.

Phương Khinh Trần mỉm cười lắc đầu, ngửa đầu uống cạn rượu trong chén.

“Thả ta ra, mọi người uống rượu đi...”

“Đại soái, ngài say rồi.”

“Ta không say, bao lâu nay ngày ngày phòng thủ quân Tần, chẳng dám lơ lỏng một chút, lúc vui vẻ hơn cũng không dám uống tận hứng, chẳng dễ dàng gì phải trở về, dù sao vẫn phải cùng mọi người say một lần mới được...”

Triệu Vĩnh Liệt dìu Phương Khinh Trần đang lảo đảo một mình lên giường, trong lòng khổ sở không nói nên lời. Ai có thể nghĩ đến, Nguyên soái vinh viễn thong dong tự nhiên, tại mọi thời điểm đều không thất thủ kia, lại mượn rượu tiêu sầu, say thành thế này.

Ánh mắt Phương Khinh Trần mê mang nhìn Triệu Vĩnh Liệt, mắt rõ ràng đã sớm xuyên qua hắn, nhìn về người xa tại kinh thành: “Hoàng thượng, Hoàng thượng... Tại sao, đối xử với ta như vậy... Tại sao, ngài cũng...”

“Nguyên soái, ngài nghỉ ngơi một lúc đi.”

Phương Khinh Trần một phen kéo Triệu Vĩnh Liệt: “Người nói cho ta biết, Hoàng thượng tại sao phải đối xử với ta như vậy? Ta vẫn tận tâm tận lực vì ngài, tại sao ngài không tin ta? Ta nhận phong tước cao, nhưng đó là vì Hoàng thượng khi đăng cơ còn quá nhỏ, không thể độc lập xử lý chính vụ, nếu ta không thể thân trên cao vị thì sẽ không có danh phận trợ giúp ngài xử lý quốc sự. Ta tay nắm đại quyền cử quốc đến nay, chưa từng kéo về một kẻ thân tín riêng, cũng chưa từng kết một vây cánh. Ta thấy ngài niên kỷ lớn dần, hẳn là có thể tự lực chủ chính, để không đến mức ảnh hưởng phán đoán của ngài, mới cố ý rời kinh cho ngài độc lập nắm giữ quyền lực tối cao, để quần thần không xu nịnh ta nữa, mà trái lại tận trung với ngài. Thật buồn cười, ta vừa rời khỏi trung tâm quyền lực, mọi người liền vạch tội ta? Nếu ta thật có tâm không đúng, liên kết thân tử cả triều, kết bè kết cánh, hoặc bồi dưỡng người dõc sức riêng, há lại dung được họ không chút kiêng nể như vậy? Ta biết ta nắm giữ quân quyền quá trọng, nhưng mà Hoàng thượng tuổi nhỏ đăng cơ, thân vương tôn thất các nơi ai mà không lom lom mắt hổ, phiên vương nào trong tay không có trọng binh, nếu ta không nắm giữ binh quyền, làm sao có thể đảm bảo sự an toàn của Hoàng thượng. Ta biết, hết thảy của ta đều sẽ khiến người chỉ trích, nhưng mà ta không quan tâm, ta biết Hoàng thượng sẽ không tin những lời này, Hoàng thượng nhất định sẽ tin tưởng ta, thì ra ta đã sai, ngài là Hoàng thượng, ha ha, ngài là Hoàng thượng...”

Y bỗng cất tiếng cười to, trong tiếng cười có sự bi phẫn đau đớn không nói nên lời.

Triệu Vĩnh Liệt cố nén bi thương, luôn miệng hô: “Đại soái, ngài say rồi, ngủ một giấc, hết thảy đều sẽ tốt lên.”

Phương Khinh Trần bỗng đưa tay túm tay hắn: “Vĩnh Liệt, người chảy nước mắt rồi, ha ha, một đại nam nhân như thế, chảy nước mắt gì chứ?”

Triệu Vĩnh Liệt cười gượng: “Ngài uống say, hoa mắt rồi.”

Phương Khinh Trần ra sức lắc đầu: “Ta không say, Vĩnh Liệt, người đang khó chịu vì ta sao?”

Triệu Vĩnh Liệt tiếp tục cười gượng.

Phương Khinh Trần nhìn hắn bằng ánh mắt say mông lung: “Vĩnh Liệt, các người đều rất tốt với ta đúng không? Các người đều tín nhiệm ta, không nghi ngờ ta, nguyện ý giao sinh tử cho ta, đúng không?”

Triệu Vĩnh Liệt gật đầu, trịnh trọng nói: “Phải!”

Phương Khinh Trần ha ha cười rộ: “Nếu ta lựa chọn nghĩa khí của các người, ta sẽ không gặp phải bội phản, sẽ không bị vứt bỏ, sẽ không bị thương tổn, đúng không? Nhưng mà, ta chọn Hoàng đế, cho nên nhất định phải bị vứt bỏ, việc này không có gì phải đau lòng. Chẳng qua ta làm cho Hoàng thượng nhiều như vậy, Hoàng thượng cũng chẳng quan tâm, ta không làm gì cho các người, tại sao các người tốt với ta như thế?”

Triệu Vĩnh Liệt xót xa trong lòng: “Đại soái, bởi vì ngài đối với chúng tôi quá tốt. Trước ngài, chưa một Đại nguyên soái nào có thể bỏ xuống dáng điệu, bên những kẻ thô kệch chúng tôi như huynh đệ, chưa một Đại nguyên soái nào, chẳng những không đoạt công lao của thủ hạ, ngược lại còn luôn đẩy công trạng cho cấp dưới, cũng chưa một Đại nguyên soái nào, vì cứu chỉ một quan tướng thủ hạ mà mấy lần tiến xuất, đánh vào trận địa địch, Đại soái ngài...”

Phương Khinh Trần cười rộ: “Vĩnh Liệt, đừng hiểu lầm, ta không phải người tốt đâu? Ta kỳ thật cực kỳ tự tư tự lợi, cả ngày ngóng trông người khác tốt với mình, ngóng trông người khác xem mình là người quan trọng nhất. Chỉ cần có người chịu toàn tâm toàn ý tốt với ta, ta sẵn lòng giao hết thầy cho y, chết vì y cũng cam nguyện, thế nhưng, nếu có người phụ ta thương ta, ta tất hỏi báo gấp trăm ngàn lần, khiến y cả đời thống khổ không hiểu, sống không bằng chết. Vĩnh Liệt, ta không phải người tốt.”

Y không ngừng kêu lên như điên: “Vĩnh Liệt, ta không phải người tốt, thật sự.”

Triệu Vĩnh Liệt gật đầu lấy lệ, đỡ y nằm xuống như đỡ một đứa trẻ: “Được được được, ngài không phải người tốt, mau ngủ đi.” Nhẹ nhàng đưa tay kéo lại chăn cho y, rồi lại không đành lòng rời khỏi giường.

Hắn ngơ ngẩn thủ trước giường Phương Khinh Trần, chỉ cảm thấy lòng đầy khổ sở khó chịu. Nguyên soái như thần ngày đó, hiện giờ thương tâm yếu ớt hết như một anh nhi vô trợ. Sở Nhược Hồng, tiểu Hoàng đế vô tri kia, người tạo nghiệt gì, không có Đại soái thì nào có người hôm nay, xưa nay đế vương thường phụ lòng, người thật là...

Hắn cúi đầu, bị thống vùi mặt vào lòng bàn tay, không trông thấy ánh mắt Phương Khinh Trần đột nhiên mở ra, ánh mắt thanh minh là thế, không có một chút men say, ánh mắt lạnh lùng là thế, băng hàn như vạn cổ huyền băng.

Y chỉ thản nhiên nhìn Triệu Vĩnh Liệt một cái, lại nhắm mắt, giống như thật sự ngủ say.

Vĩnh Liệt, ta không hề lừa người. Ta không phải người tốt, thật sự.

5. Tiểu Ngũ Kinh Trần - Chương 4: Tương Kiến Tương Tuyệt

Hôm sau Phương Khinh Trần tỉnh lại, hỏi Triệu Vĩnh Liệt mình say có lẽ lời càn quấy không, Triệu Vĩnh Liệt chỉ ngoác miệng cười ngây ngô không đáp.

Phương Khinh Trần cũng chẳng hỏi gì nữa, chỉ triệu tập chúng tướng nghị sự. Y tuy về kinh nhưng không muốn cho Tàn quân có bất cứ cơ hội nào để thừa, đối với tất cả công kích Tàn quân khả năng sẽ có, đưa ra đủ các phương án ứng biến, dặn dò chư tướng tuyệt không thể để mất một tấc đất vào tay người Tàn.

Lại viết từng phong thư, sai người đưa đến tướng lĩnh trú quân các nơi toàn quốc. Các tướng quân tay nắm quân quyền trong nước, đa phần được y đề bạt, người người nhận trọng ân của y, trong thư y nhiều lần dặn dò, bất kể trong triều phát sinh biến cố gì, họ cũng không thể lợi dụng quân đội làm chuyện tổn hại đến quốc gia.

Lại cười an ủi mỗi một tướng lĩnh sắc mặt nặng nề, cười tuần tra toàn quân, cười cùng bộ tốt sĩ binh tán gẫu, sau đó thánh chỉ đến.

Y mỉm cười dẫn mọi người tiếp chỉ, triệu hồi, tự biết dần dần, khó đảm đương trọng trách, từ khi phụng chỉ bảo vệ biên cương đến giờ, ngày đêm không yên, nay được triệu hồi, như trút gánh nặng, vô cùng cảm tạ ân huệ của bệ hạ.

Sau đó y mỉm cười cáo biệt mọi người, một khắc không ngừng cùng sứ giả tuyên chỉ hồi kinh.

Sau khi y rời đi đâu chừng nửa ngày, đại tướng Triệu Vĩnh Liệt đơn thân độc mã lên đường đuổi theo. Tướng lĩnh thủ biên cương, vô cớ rời khỏi quân đội là tử tội, song chư tướng trong quân không ai báo lên trên, cũng không một ai phái quân đội đi tìm, chuyện này liền như chưa từng phát sinh, lặng lẽ im tiếng bị mọi người tận lực im đi.

Triệu Vĩnh Liệt một đường đuổi theo Phương Khinh Trần vào kinh, không dám đuổi quá gần, sợ Phương Khinh Trần tai mắt nhanh nhạy, bị y phát hiện, đành phải theo xa xa, chờ vào thành đã chẳng thấy tung tích Phương Khinh Trần. Bất quá trong lòng biết Phương Khinh Trần tất sẽ vào cung kiến giá, cho nên cũng không sốt ruột, trước một bước đi tìm tướng lĩnh Ngự lâm quân Kỷ Phi từng nhận đại ân của Phương Khinh Trần kia.

“Triệu tướng quân, quyền hạn của ta đã bị hạn chế, thật sự không cách nào giúp ngài vào nội thành.”

“Tại sao? Ngự lâm quân là cận vệ của thiên tử, quyền lực của ngài không phải có thể cho người tự do ra vào hoàng thành sao?”

“Nhưng ta là người được Phương hầu đề bạt, trong kinh khẩn cấp điều động Ngự lâm quân, Cẩm vệ doanh, đương nhiên không thể để ta cầm quyền nữa.”

Triệu Vĩnh Liệt đại biến sắc mặt: “Tại sao phải điều Ngự lâm quân Cẩm vệ doanh, tại sao không để ngài phụ trách quản lý, bọn họ thật muốn xuống tay với Phương hầu?”

Kỷ Phi vội nói: “Ngài yên tâm, không phải muốn động thủ với Phương hầu, chỉ là để phòng vạn nhất, họ phải giải binh quyền của Phương hầu, triệt chức Tổng soái tam quân, cũng không để ngài ấy quản lý Ngự lâm quân Cẩm quân kinh thành nữa, sợ Phương hầu trở mặt, cho nên phục ít binh mã trong cung để phòng vạn nhất. Chỉ cần Phương hầu không động thủ thì Hoàng thượng sẽ không để bất kỳ ai động thủ.”

Triệu Vĩnh Liệt vẻ mặt phẫn nộ: “Dùng ám binh phục công thần, Hoàng đế này...”

Kỷ Phi thở dài: “Hoàng thượng vẫn niệm tình nghĩa của Phương hầu, lần nữa không chịu, nhưng thái hậu, Vương gia, Thái sư cùng bá quan liên danh khuyên giải, mới đồng ý, còn nhiều lần can dận, trừ phi ngài chính miệng hạ lệnh, không ai được hiện thân, người nào trái lệnh đều chém.”

Triệu Vĩnh Liệt cười khẩy: “Ta nên cảm tạ Hoàng thượng long ân sao?”

Kỷ Phi cười khổ không nói.

Triệu Vĩnh Liệt hừ lạnh một tiếng, phát tay áo đi mất.

Kỷ Phi vội kêu: “Ngài đi đâu?”

“Ngài không giúp ta, ta tự mình nghĩ cách.”

Xuyên qua từng cửa cung, tiến vào cung vũ sâu thẳm chừng như vĩnh viễn không có điểm cuối kia, từng bước đạp lên bậc thềm cao cao, hướng về điện vũ huy hoàng nọ. Tổng quản thái giám Triệu Bảo trước điện cung kính cản đường Phương Khinh Trần.

“Phương hầu, hôm nay chính gặp đại triều, chư vương tôn thất, bá quan trong triều đều có mặt, không nên đeo kiếm mà vào.”

Phương Khinh Trần mỉm cười tháo bội kiếm.

Phảng phất đã là kiếp trước lâu lắm rồi, hài tử non nớt kia dùng thanh âm ngây thơ hô lớn: “Khinh Trần, người có thể đeo kiếm lên điện, người có thể gặp vua không bái, lời của những lão nhân đó người không cần để ý, ta biết người sẽ tuyệt không thương tổn ta.”

Phương Khinh Trần mỉm cười nhẹ nhàng, đúng vậy, Hoàng thượng, Nhược Hồng, ta sẽ vĩnh viễn không thương tổn ngài, nếu như ngài không thương tổn ta.

Một đường tiến vào, bao nhiêu người phục trong góc hiên, dưới cột, sau đá, cạnh cây, sâu trong điện vũ ấy, lại sẽ ngậm phục bao nhiêu dũng sĩ đây? Nhược Hồng, ngài đã quên, Cẩm quân cũng thế, Ngự lâm quân cũng thế, đều là ta vì bảo hộ ngài mà huấn luyện, tung tích của họ sao giấu được ta.

Trận trường lớn như vậy, thật là coi trọng Khinh Trần ta quá mức.

Cất bước vào triều đường, huy hoàng thế nào, túc mục thế nào, bao nhiêu người đứng hai bên, y đều không thèm để ý, ánh mắt y chỉ ngóng nhìn phía trước, thiếu niên có phần chột dạ, có phần chờ đợi, rồi lại cố nén kích động phía trước kia.

“Khinh Trần, ngươi sẽ vĩnh viễn không rời khỏi ta phải không?”

“Khinh Trần, ta vĩnh viễn không phụ ngươi.”

“Khinh Trần, chỉ cần ngươi ở bên cạnh ta, hết thảy trên đời này, ta đều có thể không quan tâm.”

“Khinh Trần, Khinh Trần...”

“Khinh Trần...”

Những hô hoán nói cười ngày xưa đều đã đi xa, hài tử ngây thơ lúc trước ấy đã lớn rồi, hài tử khi đó chỉ có vòng tay y để dựa dẫm, đã thành một quân vương chân chính.

Phương Khinh Trần dừng lại giữa điện, mỉm cười khom lưng hành lễ: “Tham kiến Hoàng thượng.”

Bốn phía có tiếng nghị luận nho nhỏ vang lên, vô số ánh mắt bất mãn, y chỉ làm như không biết. Kiểm của y đã bị lấy xuống, có điều đặc quyền gặp quân không quỳ vẫn chưa minh phát chiếu chỉ hủy bỏ.

Sở Nhược Hồng hiển nhiên cũng không định so đo việc này, cười nói: “Khinh Trần không cần đa lễ.” Hắn cơ hồ hơi tham lam nhìn Phương Khinh Trần, lâu không gặp, Khinh Trần đã tiêu tụy, cuộc sống biên quan đương nhiên không dễ chịu, quả nhiên gọi y về là đúng.

“Khinh Trần, lần này về kinh dừng đi nữa, ngươi không ở trong kinh, ta ngày đêm nhớ mong, lúc nào cũng bất an, chuyện biên quan cứ giao cho các tướng lĩnh khác đi.”

Ánh mắt Phương Khinh Trần hơi lóe lên: “Hoàng thượng, biên thành chiến sự hết sức căng thẳng, thần thật không nên rời xa quá lâu. Vãn xin Hoàng thượng cho thần quay lại trong quân.”

Sở Nhược Hồng hơi chau mày, còn chưa kịp nói gì, Thái sư Phương Trục bên cạnh đã lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ Đại Sở quốc ta trừ Phương hầu thì không còn tướng lĩnh nào có thể kháng địch sao?”

Sở Nhược Hồng lòng hơi bất an, nhưng lại chưa bao giờ bác bỏ lời Phương Khinh Trần, lúc này càng không biết cự tuyệt Phương Khinh Trần thế nào mới được, tuy thấy người khác nói chuyện không khách khí, nhưng ít ra có thể dùng giữ chân Phương Khinh Trần, cho nên hắn không như quá khứ, phàm có người vô lễ với Khinh Trần là ngay lập tức trở mặt khiển trách, chỉ trầm mặc không nói gì.

Phương Khinh Trần cười nhạt: “Thái sư nặng lời, có điều danh soái lương tướng Tần quốc đều không thể coi thường, ta nếu có thể ở trong quân, chung quy sẽ trợ giúp được một phần.”

“Phương hầu coi các tướng lĩnh Sở quốc khác đều là giá áo túi cơm sao?”

“Phương hầu chính là cảm thấy, không có ngài thì Đại Sở quốc tất bại không nghi sao?”

Triều thần có mặt người một ngôn ta một ngữ.

Phương Khinh Trần chỉ mỉm cười, nghe mọi người nghị luận không ngớt, mỉm cười ngưng mắt nhìn thiếu niên cao cao tại thượng kia. Nếu là lúc trước, hắn há có thể để người làm nhục mình như thế, mà hiện tại hắn đã học được, cứ thế cách biệt mà lãnh nhận nhìn chúng thần tử người tranh ta đấu.

Sở Nhược Hồng cuối cùng nghe không lọt, cắn răng mở miệng, ngôn từ khản thiết: “Khinh Trần, trầm nhớ ngươi, lưu lại đi.”

Phương Khinh Trần rút cuộc động dung, nhìn hắn một cái thâm sâu: “Hoàng thượng muốn vi thần lưu lại, tiếp tục chấp chương Cẩm quân sao?”

Sở Nhược Hồng ngẩn ra, lại không đáp nên lời. Chưa từng nghĩ phải mất quyền Phương Khinh Trần, chưa từng nghĩ phải bỏ không y, toàn tâm toàn ý muốn hậu đãi y, nhưng sau khi đoạt hết binh quyền, lại để y nắm giữ quân đội kinh thành, khổng chế sự an nguy của thiên tử, vậy có thích hợp không?

Nhưng hắn lại có lý do gì để phân chia quyền lợi vốn thuộc về Phương Khinh Trần.

“Từ khi Thánh thượng đăng cơ, Cẩm quân vẫn do Phương hầu chấp chưởng, hiện giờ Phương hầu hồi kinh, vốn nên trùng chưởng Cẩm quân, song có một việc, hy vọng Phương hầu có thể giải thích một chút.” Đại lý tự khanh chậm rãi lôi từ trong tay áo ra một tờ giấy “Thám tử của chúng ta từ đất Tần mang về một thứ, có lẽ Phương hầu cũng có hứng thú xem thử.”

Phương Khinh Trần tiện tay tiếp nhận, thản nhiên nhìn lướt qua, quả nhiên là nét chữ của y, mà nội dung rất đơn giản trực tiếp, không ngoài cùng Hoàng đế Tần quốc thương thảo sự nghi liên quan việc bán đứng Sở quốc, rõ là trò hề buồn cười vô cùng. Cả triều văn võ thật sự không nhìn ra, hay là nhìn ra, cũng chỉ làm như không biết, khi Hoàng đế tuổi nhỏ nông cạn, cho nên cùng tấn công.

Chỉ là, Hoàng thượng, ngài cũng thật sự không nhìn ra sao?

Thôi thôi thôi, ngài đã vô tâm thì ta cũng thôi vậy.

Phương Khinh Trần cười thê lương trong lòng, ngẩng đầu, ánh mắt vẫn ôn hòa như trước: “Hoàng thượng cũng cho rằng thư này là thật?”

Ánh mắt ôn hòa như vậy, lại khiến Sở Nhược Hồng như ngồi trên lửa. Đương nhiên không, Khinh Trần, ta tin người, đây rõ ràng là do chúng hãm hại người.

Rất muốn buột miệng, trước mặt tất cả thần tử, bảo vệ người quan trọng nhất, nhưng cuối cùng lại cắn răng nhịn xuống.

Hắn cần một lý do, một lý do có thể khiến Phương Khinh Trần từ bỏ binh quyền. Khinh Trần luôn rất tốt với ta, chỉ cần sau đó ta thật lòng xin lỗi, y nhất định sẽ không trách ta.

Trong lòng lẩm nhẩm lặp lại, hắn rốt cuộc có thể miễn cưỡng cười ra tiếng: “Khinh Trần, trầm tự nhiên là không tin, chẳng qua đã xảy ra chuyện thế này, bá quan khó tránh khỏi nghi ngờ, người cứ ở lại vài ngày cho họ điều tra, đợi sự tình tra rõ, xem còn ai dám chỉ trích người.”

Phương Khinh Trần mỉm cười, nhìn hắn chăm chú, hồi lâu không nói gì.

Ánh nhìn chăm chú lâu như vậy khiến Sở Nhược Hồng bỗng kinh hồn táng đảm, vẫn là ánh mắt ảm áp như xưa, không một chút trách cứ, không một chút phẫn nộ, tại sao hắn nhất định không dám nhìn thẳng vào mắt Phương Khinh Trần.

Sở Lương bên cạnh rốt cuộc không kiềm chế được, tiến lên một bước, trầm giọng nói: “Phương hầu.”

Phương Khinh Trần hơi chấn động, lộ ra biểu tình như mộng vừa tỉnh, thanh âm thấp như nói mơ: “Trường đại mộng này cũng nên tỉnh rồi.”

Không ai nghe rõ y nói gì, Sở Nhược Hồng hơi lo lắng gọi khẽ một tiếng: “Khinh Trần.”

Phương Khinh Trần vẫn chỉ ôn nhu đối với quân vương một tay y bảo hộ, mà nay đã trưởng thành, nở một nụ cười, sau đó quỳ xuống.

6. Tiểu Nữ Khinh Trần - Chương 5: Xin Xem Tim Thần

Sở Nhược Hồng cả kinh, trực tiếp từ trên ngự tọa đứng bật dậy.

Phương Khinh Trần lại không hề ngẩng đầu nhìn hắn, mà cung cung kính kính theo đạo quân thần, dập đầu với hắn. Tiếng nhỏ to nghị luận từ bá quan bốn phía lại truyền đến, nhưng Phương Khinh Trần cả khóe mắt cũng không hề lướt qua hai bên.

Sở Nhược Hồng bỗng thấy hoảng sợ: “Khinh Trần...”

“Vi thần về sau không thể dốc sức vì bệ hạ nữa, xin Thánh thượng bảo trọng nhiều hơn.”

Sở Nhược Hồng ngay cả tim cũng đã lạnh toát: “Khinh Trần, người đừng nói như vậy, chỉ là tạm thời làm an tâm bá quan, người vẫn là Trần quốc hầu trăm tin nhiệm nhất, người...”

Phương Khinh Trần mỉm cười ngược nhìn quân vương cao cao tại thượng kia, chậm chậm đưa hai tay lên: “Hoàng thượng, ngài cho người tháo bội kiếm của thần, lại quên mất, đôi tay này của thần, xuyên vàng nứt đá như thường, có kiếm hay không đều không quan trọng.”

Sở Nhược Hồng chấn động toàn thân, lộ ra vẻ kinh sợ, không cầm được lòng lùi về một bước, lại quên mất phía sau là ngự tọa, thân thể mất cân bằng ngã ngồi xuống.

Chúng thần cũng đều lộ vẻ kinh sợ, nhao nhao lui ra sau.

Sở Lương quát to: “Người tới.”

Sở Nhược Hồng đại biến sắc mặt, cả kinh nói: “Không được...”

Nhưng mở miệng đã muộn, dưới hiên, sau cột bồng nhảy ra hơn mười võ sĩ, ngoài điện cũng có quân sĩ như thủy triều ào đến.

Sở Nhược Hồng mặt như tro tàn, xong rồi, cứ thế này thì Phương Khinh Trần sao còn chịu tha thứ cho hắn.

Nhưng Phương Khinh Trần cả đầu cũng không hề quay lại, mũi nhọn lạnh lẽo khắp điện, y nhìn như không thấy, vẫn mỉm cười nhìn Sở Nhược Hồng: “Chuyện thông dịch đó, vốn không phải ngôn ngữ có thể biện bạch, Hoàng thượng...”

Y ngừng mắt nhìn thiếu niên Hoàng đế y một lòng bảo hộ, một ý dạy dỗ, một tay phù trợ, ánh mắt ôn nhu vô cùng: “Hoàng thượng, xin xem tim thần.”

Y đưa tay, cảm xuống, máu tươi.

Khắp điện huyên náo, văn võ bá quan không ai không kinh tuyệt biến sắc, ngay cả quân sĩ võ dũng liên can cũng người người sắc mặt tái nhợt, mỗi kẻ lộ vẻ không dám tin.

Mà tiếng kêu thảm thiết thê lương đến cực điểm của thiếu niên Hoàng đế đã vang lên: “Đừng mà, Khinh Trần...”

Nhưng mà thanh âm của hắn tuyệt không thể nhanh hơn động tác của Phương Khinh Trần, mười ngón tay Phương Khinh Trần, xuyên vàng nứt đá, cứ thế xé toang lồng ngực mình.

Trên mặt y không có vẻ đau đớn, vẫn là nhất phái âm áp, ánh mắt ôn nhu như nước, nóng rực như lửa cứ thế bình tĩnh nhìn Hoàng đế sắc mặt không còn chút máu.

Y đưa tay, phẳng phất không hề biết đau, xé toang máu thịt lồng ngực ra hai bên.

Máu tươi như suối, bốn phía đã có người nhũn chân ngã ngồi, cũng có người không chịu được cảnh tượng thê lương như vậy mà té xỉu.

Sở Nhược Hồng phát ra tiếng kêu thảm không giống tiếng người, bỏ về phía Phương Khinh Trần, cả ngự án bị hắn lật tung, hắn hoàn toàn mất đi lý trí bổ xuống, từ trên ngự cao cao lăn xuống, bất chấp trên người đã bị bao nhiêu thương, nhất thời giãy giụa không thể đứng dậy, kêu thảm bò về phía Phương Khinh Trần.

“Khinh Trần, xin người, đừng...”

Phương Khinh Trần chỉ ngừng mắt nhìn hắn, mỉm cười lắc đầu, vẻ mặt ôn hòa như vậy, kiên trì không thể dao động như vậy.

Thiếu niên Hoàng đế kinh hoàng trừng mắt, trở mắt nhìn Phương Khinh Trần ngay trước mặt hắn, tay hướng vào lồng ngực bị xé rách kia, hướng về trái tim đỏ tươi đang đập kia.

Hắn thét lên, lại chẳng nghe thấy thanh âm của chính mình, hắn vùng vẫy, lại không cách nào đứng dậy bổ đến y, hắn liều mạng bò qua, liều mạng vươn tay về phía y.

Nhưng Phương Khinh Trần đã nhắm mắt, thân thể đang quỳ lắc lư, vô trợ ngã xuống, bàn tay thò vào ngực đã kéo ra, lòng bàn tay đỏ thắm, khiến tất cả thần tử trên điện đều không dám nhìn thẳng.

Khoảnh khắc đó, y đã chết. Y bứt xuống trái tim mình, nhưng sau khi mất đi trái tim, vẫn có thể vươn tay, dâng lên quân vương của y, sau khi y chết, thân thể y dường như vẫn còn nhớ được ý chí của chủ nhân vào khoảnh khắc cuối cùng kia, hoàn thành động tác này.

Sở Nhược Hồng vừa vặn gờ tay, muốn kéo góc áo Phương Khinh Trần, muốn quỳ xuống cầu xin y, nhưng mà đầu ngón tay hần tiếp xúc đến lại là một trái tim vốn phải đập trong thân thể ấm áp của người nọ.

Sau đó, hần kêu lên thảm thiết, tay chân cùng dùng để bò sang bên, sắc mặt bi thảm kinh hoàng tột cùng, hần liều mạng chạy sang bên, ra sức muốn cách trái tim hoàn toàn hiến dâng cho hần đó xa một chút.

Sở Lương nỗ lực trấn định cảm xúc. Ai có thể ngờ được, tính khí Phương Khinh Trần lại quyết liệt như thế? Bất quá, như vậy cũng tốt, đỡ cho họ bao nhiêu phiền toái.

Hần lấy lại bình tĩnh, lúc này mới hạ lệnh: “Phương Khinh Trần trước ngự đại bất kính, tội không thể tha, lột thi thể ra ngoài cho ta.”

“Không ai được phép chạm vào y.” Thanh âm sắc bén, hận ý vô cùng, khiến các quân sĩ nhao nhao lui lại.

Sở Nhược Hồng vốn liều mạng bò sang bên rồi cuộc lão đảo đứng dậy, hai mắt đỏ ngầu bốc qua, một tay đoạt kiếm trong tay một cấm vệ, tiện tay vung lên, cấm vệ này kêu thảm một tiếng, đương trường chết ngay.

Những cấm vệ khác vội lui ra sau.

Sở Nhược Hồng lão đảo đi về phía Phương Khinh Trần vừa ngã xuống mà chết. Đôi mắt ngơ ngẩn nhìn khuôn mặt Phương Khinh Trần chẳng bao giờ còn mỉm cười với mình nữa.

Khinh Trần chết rồi!

Hần từng bước hướng đến người sẽ không bao giờ đứng dậy ôm hần nữa, người từng ở dưới ánh dương mỉm cười với hần kia đã chết rồi, vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới này.

Khinh Trần chết rồi!

Hần nhìn trừng trừng đôi tay sẽ không bao giờ che chở hần nữa, y chết rồi, Khinh Trần, đôi tay từng vô số lần bảo vệ hần đã moi tim mình đưa đến trước mặt hần. Khoảnh khắc cuối cùng, vẫn mỉm cười với hần, vẫn ôn nhu nhìn hần, vẫn không hề oán hận, chỉ có bao dung.

Khinh Trần chết rồi, trên thế giới này, từ đây không còn Phương Khinh Trần nữa.

Hần kêu lên thảm thiết, chừng như đã phát điên, hai tay cầm kiếm liều mạng khua khắp bốn phía: “Không được chạm vào y, toàn là các người không tốt, các người hại chết y, không ai được phép đụng vào y.”

Mọi người đều bị sự điên cuồng của Hoàng đế dọa sợ, thậm chí không hề chú ý đến ngoài điện vang lên tiếng đánh nhau.

“Các người đã giết Phương hầu?” Triệu Vĩnh Liệt toàn thân vấy máu xông vào điện.

Sau mấy phiên tranh chấp, Kỷ Phi rốt cuộc giúp Triệu Vĩnh Liệt lên vào hoàng cung, rình phục ở ngoài điện, chứng kiến đám võ sĩ nhảy vào điện, trong lòng Triệu Vĩnh Liệt bưng bưng lửa giận, liều mạng xông vào. Cũng may đại bộ phận Cẩm quân đã tụ tập trong điện, lực lượng cản trở hần không lớn, để hần trực tiếp lao vào điện. Vừa nhìn đã thấy tử trạng của Phương Khinh Trần, chỉ cảm thấy lòng đầy lửa hận, trực tiếp đốt cháy cả người “Các người đã giết Phương hầu? Các người còn moi tim y?”

“Khinh Trần, đừng náo loạn nữa, đứng dậy nào, Khinh Trần...” Sở Nhược Hồng cẩn thận quỳ trên người Phương Khinh Trần, cẩn thận kéo vạt áo y, thanh âm bi thương như đứa trẻ vô trợ “Khinh Trần, người đang đùa với ta, đúng không? Người đừng giận ta mà, hồi nhỏ, bất kể ta càn quấy gây họa thế nào, người đều không trách ta, Khinh Trần, người đừng giận ta... ta sai rồi... ta nhận sai, người đừng tức giận, người đừng dối mà, ta không cần người lấy cái chết chứng minh, ta không cần người moi tim để toàn tiết, Khinh Trần, người hãy tha thứ cho ta...”

Thanh âm của hần từ rất nhỏ dần chuyển thành the thé, từ ai khản dần hóa điên cuồng.

Triệu Vĩnh Liệt rốt cuộc minh bạch, kinh ngạc nhìn thi thể Phương Khinh Trần, bỗng nhiên toàn thân run rẩy.

“Vĩnh Liệt, đừng hiểu lầm, ta không phải người tốt đâu? Ta kỳ thật cực kỳ tự tư tự lợi, cả ngày ngóng trông người khác tốt với mình, ngóng trông người khác xem mình là người quan trọng nhất. Chỉ cần có người chịu toàn tâm toàn ý tốt với ta, ta sẵn lòng giao hết thân cho y, chết vì y cũng cam nguyện, thế nhưng, nếu có người phụ ta thương ta, ta tất hồi báo gấp trăm ngàn lần, khiến y cả đời thống khổ không hiểu, sống không bằng chết. Vĩnh Liệt, ta không phải người tốt.”

Phương hầu, tôi hiểu rồi.

Hắn chợt ngửa mặt cười dài: “Phương hầu, ngài một đời anh hùng, lại bị Hoàng đế ngài toàn tâm toàn ý, sẵn lòng vứt bỏ tất cả để bảo vệ hại chết?”

Sở Nhượng Hồng run rẩy như lá rụng trong gió: “Ta không có hại Khinh Trần, ta sẽ không hại Khinh Trần, người nói bậy, người vu oan ta...”

“Người không hại y? Là ai sợ y nắm giữ quân quyền, không đếm xỉa tiền tuyến căng thẳng điều y về kinh, là ai sợ y quyền thế quá lớn, cho nên vu y tội phản quốc, là ai sợ y võ công quá cao, lên phục vũ sĩ, muốn tính mạng y...”

“Không phải, không phải, không phải như vậy...”

Sở Nhượng Hồng thét lên the thé.

Triệu Vĩnh Liệt liên tục cười lạnh: “Y có hôm nay, toàn là người tạo thành, nếu không phải người phong cho y tước vị cao nhất, sẽ không khiến y trở thành đối tượng oán hận của mọi người, y biết rõ như thế nhưng vẫn thụ phong, chính vì muốn có thân phận để có thể giúp người lý chính. Y biết rõ sẽ bị người chê trách, vẫn nhận quân quyền toàn quốc, chính vì muốn bảo vệ vĩnh viễn đế vị của người, y chường chính nhiều năm, nhưng chưa từng bồi dưỡng một thân tín vây cánh, đến nỗi y vừa rời kinh, cả triều thần tử đồng thời công kích, y làm sao không biết như thế, lại vẫn cố ý rời khỏi kinh thành, cố ý hoàn toàn giao ra chính quyền, để người có thể nắm trong tay hết thảy mà không bị bất cứ cản trở nào. Y biết rõ người triệu y về kinh không có ý tốt, lại vẫn không chịu lung lay uy tín của người, một mình về kinh. Người có biết, y đã sớm biết được tin tức trong kinh, biết người tất sẽ phụ y hại y, lại tại quân doanh bận rộn mấy ngày mấy đêm, không ngủ không nghỉ, hội kiến tất cả tướng lĩnh, yêu cầu họ phải thề bất luận kinh thành xảy ra chuyện gì, đều phải trung với Hoàng thượng. Y cùng chư tướng trừ tính việc kháng địch, bảo đảm sau khi y rời quân doanh, sẽ không để người Tần chiếm tiện nghi. Y viết thư cho mỗi tướng lĩnh y đề bạt, không phải vì bảo vệ bản thân, mà là trong thư cầu họ, bất kể y xảy ra chuyện gì, cũng không được báo thù, cũng phải bảo vệ quốc gia, bảo vệ cầu Hoàng đế người. Tạo phản, phản quốc, nực cười, y tay nắm mấy chục vạn đại quân, vừa động tâm ý là có thể cướp đi thiên hạ của người, y nếu thật có tâm mưu phản, nào dung được người lãng nhệch y như vậy...”

Hắn khản tiếng chỉ Sở Nhượng Hồng mà mắng to.

Sở Nhượng Hồng lúc đầu còn kêu gào lắc đầu, ra sức bịt tai không chịu nghe, nhưng cuối cùng lại vẫn buông tay, sắc mặt tái nhợt thê thảm như quỷ, ánh mắt thê lương như một du hồn, nghe Triệu Vĩnh Liệt từng câu nói tiếp.

Cuối cùng hắn gật đầu: “Là ta không tốt, là ta hại Khinh Trần.”

Sau đó, hắn cất tiếng cười to: “Là ta, hại Khinh Trần...”

Tiếng cười khản đặc là thế, tiếng hô lạc cả giọng là thế: “Ta đã hại chết Khinh Trần, ta đã hại chết Khinh Trần.”

Máu tươi từ miệng hắn trào ra, rốt cuộc không thể ngừng, hắn nôn ra từng búng máu, lại vẫn không quên vung kiếm bức chúng thần tử muốn đến dìu hắn, gục bên cạnh Phương Khinh Trần, dùng một tay không cầm kiếm ôm y.

“Khinh Trần, ta sai rồi, Khinh Trần, đừng giận ta, chúng ta bắt đầu lại, được không, Khinh Trần, ta sai rồi, ta sẽ không nghi kỵ người nữa, ta nhất định toàn tâm toàn ý tín nhiệm người, Khinh Trần, ta không bao giờ bắt người dùng cái chết chứng minh nữa, ta không cần người moi tìm chứng tỏ sự trong sạch, Khinh Trần, chúng ta bắt đầu lại đi.”

Hắn kêu lên the thé, máu nôn ra từ miệng, chảy lên lồng ngực đầm đìa máu tươi của Phương Khinh Trần. Hắn buông kiếm, đi nhặt tim Phương Khinh Trần, cẩn thận bỏ vào lồng ngực Phương Khinh Trần, hắn ôm Phương Khinh Trần, hết như hài tử vô trợ nhiều năm trước kia, lẩm bẩm gọi: “Khinh Trần, chúng ta bắt đầu lại đi.”

Hai tay hắn đã đầm máu tươi, bên mép đã đầy máu tươi, khoe mắt đã đầy máu tươi, mà hắn chỉ chốc lát mỉm cười, chốc lát khóc thảm: “Khinh Trần, chúng ta bắt đầu lại đi.”

Triệu Vĩnh Liệt lẳng lặng nhìn một màn này, mỉm cười, Phương hầu, đây là nguyện vọng của ngài nhỉ, mặt tướng cũng coi như đã giúp ngài một chút nhỉ.

“Vĩnh Liệt, ta không phải người tốt, thật sự.”

“Đúng vậy, hóa ra ngài thật sự không phải người tốt, bất quá, có gì hệ trọng? Cười dạy kẻ thô kệch này thuật binh pháp chiến trận chính là ngài, cười lao vào trùng vây, thân trúng mấy tên cứu kẻ mãng phu này ra chính là ngài, khi cao hứng cùng chúng tôi uống mỹ tửu chính là ngài, lúc bị thương ở bên cạnh tôi say rượu nói bừa chính là ngài, Phương hầu, ngài không phải người tốt, lại có gì hệ trọng.”

Sở Lương đã đưa tay chỉ Triệu Vĩnh Liệt: “Người tới, bắt hắn lại.”

Triệu Vĩnh Liệt cao giọng cười to: “Phương hầu, chậm một bước, chờ lão Triệu này một chút.” Đưa tay, cương đao cắt hướng cần cổ.

“Nếu ta lựa chọn nghĩa khí của các người, ta sẽ không gặp phải bội phản, sẽ không bị vứt bỏ, sẽ không bị thương tổn, đúng không? Nhưng mà, ta chọn Hoàng đế, cho nên nhất định phải bị vứt bỏ.”

Phương hầu, nếu như ngài chọn là những huynh đệ có thể đồng sinh cộng tử chúng tôi thì tốt biết mấy, tại sao người ngài lựa chọn giao phó hết thảy, lựa chọn toàn tâm toàn ý bảo hộ, là Hoàng đế, tại sao.

Gáy chột đau nhói, Triệu Vĩnh Liệt thở dài một tiếng nhẹ không thể nghe rồi ngã xuống.

Đối với hết thảy, Sở Nhược Hồng hoàn toàn không chú ý, cho dù có thấy cũng sẽ không hiểu, cho dù nhìn đến, đầu óc cũng sẽ không tiếp nhận những việc này.

Hắn chỉ biết phải ôm người quan trọng nhất trong sinh mệnh này, không bao giờ được buông ra nữa, hắn chỉ biết phải từng tiếng từng tiếng gọi tên y, khẩn cầu, y sẽ trở về.

“Khinh Trần, Khinh Trần, chúng ta bắt đầu một lần nữa, Khinh Trần, ta sai rồi.”

Rất nhiều rất nhiều năm trước, một đứa trẻ, dưới gốc liễu bên hồ, trông thấy một thiếu niên tướng quân oai hùng. Khi đó ánh dương xán lạn như vậy, nhưng vẻ tươi cười bên môi đại ca ca ấy còn xán lạn hơn ánh dương.

“Khinh Trần, người sẽ vĩnh viễn không rời khỏi ta, phải không?”

“Vâng, điện hạ.”

“Khinh Trần, đừng đi, ta sợ.”

“Nhược Hồng, ta sẽ mãi bảo vệ ngài, có ta ở đây, ngài không cần sợ hãi chuyện gì?”

“Khinh Trần, ta xin lỗi, ta lại gây họa, hại người bị hoàng huynh mắng. Người đừng giận ta nha.”

“Tiểu điện hạ của ta, Khinh Trần sẽ vĩnh viễn không giận ngài.”

“Khinh Trần, người làm tướng quân trăm năm, ta làm Hoàng đế trăm năm, chúng ta mãi bên nhau, được không.”

“Được.”

Sở Nhược Hồng khe khẽ cười rõ, tốt biết mấy, những năm tháng tốt đẹp ấy. Tại sao hắn lại quên mất, tại sao hắn lại không tin Khinh Trần của hắn.

“Khinh Trần, ta sai rồi, người đừng giận ta, được không?”

Khinh Trần từng nói sẽ vĩnh viễn không giận ta, cho nên, Khinh Trần, người nhất định sẽ đứng dậy mỉm cười với ta.

“Khinh Trần, ta đáp ứng ngươi, từ nay về sau, ta sẽ toàn tâm toàn ý tin tưởng ngươi, Khinh Trần chúng ta bắt đầu lại đi.”

Hắn cứ lảo lảo tới lui, người đến lại đi bên cạnh, bao nhiêu kẻ ở bên hô hoán, hắn không nghe thấy. Đừng có ồn, Khinh Trần sẽ không nghe thấy ta đang gọi y.

Bao nhiêu người muốn kéo hắn, hắn cầm kiếm khua loạn, có người kêu thảm, có người máu tươi tung tóe, thế thì có gì hệ trọng, chúng đều là kẻ xấu. Khinh Trần, về sau ta sẽ không để ý đến chúng nữa, ngươi đừng giận, quay về đi. Các ngươi thật là, tại sao luôn không buông tha cho ta, các ngươi không cho ta gọi Khinh Trần, Khinh Trần sẽ thật sự giận ta, sẽ không về nữa.

Khinh Trần, quay về đi, ta sai rồi, để chúng ta bắt đầu một lần nữa đi.

7. Tiểu Nữ Khinh Trần - Chương 6: Sử Sách Luân Hồi

“Điều này không thể?” Vo tròn mặt tín ném sang bên. Chủ soái Tần quốc, tam hoàng tử Tần Húc Phi phần nộ rống lên.

Phó tướng Liễu Hằng im lặng nhặt mặt tín lên, vừa mở ra, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc: “Điều này sao có thể?”

Tần Húc Phi nghiêng rằng, một chương đập bàn: “Phương Khinh Trần cứ thế mà chết, người đã giết vô số dũng sĩ Đại Tần ta, bên ta mấy chục vạn đại quân nhiều năm chinh chiến cũng không đổi phó được ấy, cứ thế mà chết.” Y nắm tay thành quyền, nhất thời chỉ cảm thấy oán giận phiền muộn không nói nên lời.

Liễu Hằng nhớ lại bóng dáng siêu trác bạch y bạch mã, đứng giữa vạn quân ấy, rõ ràng là địch nhân, rõ ràng phải vì y chết đi mà cao hứng, thế nhưng vừa nghĩ đến thế gian không còn nhân vật này nữa, trong lòng lại cũng bất giác buồn bã.

“Ta chẳng qua muốn hại y một chút, muốn cho y tạm thời mất đi binh quyền, muốn cho y thấy hiệu trung một đứa trẻ vô tri sẽ có kết cục gì, muốn có một ngày quân đội ta bao vây Sở kinh, để y ở đầu thành nhìn hùng tư quân ta, nhưng y, y, y lại chết như vậy?” Hận sắc trong mắt Tần Húc Phi cực đậm, quyền trái đập mạnh lòng bàn tay phải “Y lại không phải chết trên tay ta, lại chỉ vì chứng tỏ cội lòng với hôn quân kia mà chết.”

Y nghiêng rằng nghiêng lợi, chỉ cảm thấy trong lòng oán giận vô hạn, rõ ràng là kế sách của y, giành được thành công chưa từng có. Tại sao trên cảm giác chỉ có uể oải thất vọng, mà không có chút khoái lạc nào?

Liễu Hằng nhìn y thần sắc phức tạp, chợt nói: “Điện hạ, giờ này khắc này, chúng ta còn có chuyện quan trọng hơn phải làm, hiện tại đã bắt đầu than thở cho Phương Khinh Trần, có phải quá sớm.”

Vẻ giận dữ trên mặt Tần Húc Phi chợt cứng lại, như than như thương mà nói: “Muốn trừ Sở Nhược Hồng, phải giết Phương Khinh Trần, có thể tru Phương Khinh Trần, chỉ có Sở Nhược Hồng. Sở Nhược Hồng thậm chí không cần dùng bất cứ thủ đoạn gì, chỉ bản thân sự không tín nhiệm của hắn đã giết chết Phương Khinh Trần, nhân vật tuyệt thế như vậy, cứ thế chết đi.”

“Muốn trừ Sở Nhược Hồng, phải giết Phương Khinh Trần, có thể giết Sở Nhược Hồng, chỉ có Phương Khinh Trần.” Liễu Hằng nói nhàn nhạt “Khoảnh khắc Phương Khinh Trần chết đó, cũng đã định kết cục của Sở Nhược Hồng.”

Tần Húc Phi gạt đầu, cao giọng hạ lệnh: “Đánh trống, tុ tướng.”

Y đứng dậy, sải bước ra ngoài, áo choàng đỏ tươi tung bay phần phật.

Liễu Hằng chăm chú nhìn bóng y nhanh chóng ra khỏi trường, mỉm cười: “Điện hạ, có lẽ hiện tại Sở Nhược Hồng đã chết, đã bị Phương Khinh Trần giết chết, chỉ là thế nhân không hề hay biết thôi.”

Đại quân gào thét nhảy vào cửa thành, xông vào hoàng cung, nơi nơi đều là máu tươi, là lửa đỏ, là thi thể, là người chạy loạn.

Chỉ có Sở Nhược Hồng, hoàn toàn không để tâm tới tất cả biến loạn ngoài thân, những phân phân hợp hợp, ly tán thành bại đó, căn bản chẳng liên quan tới hắn, hắn chỉ chuyên tâm nói chuyện với Phương Khinh Trần.

“Khinh Trần, ngươi đứng lên được không? Ta chờ ngươi lâu lắm rồi, tại sao lần này ngươi giận lâu vậy, nếu ngươi còn không nguôi giận, sẽ đến ta giận đó.”

Hắn chuyên chú gọi Phương Khinh Trần, không biết mình đã bị vây chặt, không biết mọi người đều bịt mũi, dùng ánh mắt ghê tởm nhìn mình.

Mặc dù trước khi công vào kinh thành đã nắm được tình hình Sở đế, Tần quốc tam vương tử Tần Húc Phi vẫn cảm thấy tình cảnh trước mắt quá mức quỷ dị.

Một kẻ toàn thân trên dưới đầy mùi hôi thối, râu tóc lộn xộn chẳng nhìn rõ khuôn mặt, quần áo đang mặc sớm chẳng thể nhìn ra màu sắc ban đầu, ôm chặt một thi hài sớm đã tan tành, bên cạnh rải rác đầy những xương cánh tay, xương đùi, cùng một thanh trường kiếm cẩu thả nhìn phải ghê người. Mà hắn lại như không hay biết, chỉ không ngừng lẩm bẩm nói chuyện, hai tay hợp lại giữa hư không, không ngừng cố gắng muốn thả thứ gì đó về lại lồng ngực bộ xương khô.

Liễu Hằng và Tần Húc Phi nhìn nhau một cái, trong lòng âm thầm than thở.

Năm đó Sở Nhược Hồng vào lúc Phương Khinh Trần moi tìm liên phát điên, bất cứ ai đến gần đều bị giết chết, nhưng cũng may là hắn điên, cho nên Sở Lương phải lưu lại làm cờ hiệu, mới không giết hắn. Chỉ cho người an trí hắn tại biệt cung. Hắn hiện tại ngay cả ăn cơm bình thường cũng không biết, đói bụng, qư được cái gì thì ăn cái đó? Bùn đất lá cây, thậm chí cơm canh đã tiểu tiện cũng thế. Hắn chỉ biết ôm di cốt Phương Khinh Trần và một thanh bảo kiếm, bất kỳ ai tới gần liền múa kiếm vung loạn. Hơn nữa trong tôn thất Sở quốc không một ai có cảm tình với hắn, hạ thần cũng chẳng có lòng trung thành, cho nên căn bản chẳng ai trông nom hắn, về sau ngay cả tiểu tiện cũng đi ngay trên người...

Tần Húc Phi khẽ thở dài “Thôi, hắn cũng coi như người từng làm Hoàng đế, lại là kẻ điên, giữ lại cũng vô ngại, ngược lại có thể chứng minh chúng ta khoan dung độ lượng, có thể lấy lòng người Sở, tìm người giúp hắn tẩy trừ một chút, chọn một nơi yên tĩnh, để hắn tiếp tục điên đi, chẳng qua phải phái người trông nom ba bữa và vệ sinh, cho dù hắn múa kiếm vung loạn, một kẻ điên còn chế không được sao?”

“Vâng...” Liễu Hằng chần chừ một chút “Tam vương tử từng rất khen tài Phương Khinh Trần, lúc này không thi thân nhập liệm cho y sao?”

Tần Húc Phi trầm mặc một hồi, vẻ mặt âm tình bất định, rất lâu sau mới nói nhàn nhạt: “Người này dụng binh tuy là thiên hạ vô song nhưng hành sự quá cực đoan tùy hứng, thật không phải đạo nhân thân. Năm đó khi ta bày mưu, rõ ràng biết người Sở sẽ nhìn thấu mưu kế này, nhưng ta cuộc là với tư tâm của người Sở, sẽ khiến họ lợi dụng mưu kế của ta, ta chỉ nghĩ Sở vương sẽ triệu Phương Khinh Trần về kinh, lại thật sự không ngờ tới, Phương Khinh Trần là người điên cuồng như vậy. Nếu y chịu nén giận, từ từ cùng chúng thần chu toàn, với địa vị của y trong lòng Sở vương, không phải không có cơ hội trở mình. Y lại tùy hứng làm vậy, chỉ vì tư oán của bản thân mà chôn vùi cả quốc gia, loại người này, khiến cho Sở vương không nên thân này ôm y phát điên, chúng ta không cần hậu tắng.”

Tần Húc Phi khẽ thở dài, lại lắc đầu, hồi tưởng phong thái tuyệt thế của Phương Khinh Trần chứng kiến trên chiến trường năm đó, lại nhìn bạch cốt trước mắt, nhất thời trong lòng chẳng nói được là cảm giác gì.

Tính tình người này thật quá mức cổ quái điên cuồng, ai có thể liệu được, đối mặt với sự hoài nghi của Hoàng đế, phương pháp tẩy sạch bản thân sẽ quyết tuyệt như vậy, có điều, cũng may y làm vậy như thế, đương trường dọa điên tiểu Hoàng đế. Sở Lương lấy danh nghĩa nhiếp chính vương quản lý quốc chính, cự thân mỗi người mừng rỡ tranh quyền đoạt lợi. Tướng lĩnh quân đội các nơi người người nản lòng, có người thậm chí phản nộ đầu Tần quân, chỉ mong có thể báo thù cho Phương Khinh Trần, có người không còn muốn dốc sức cho quốc gia nữa, bỏ quan mà đi, cũng có người bởi vì giao phó của Phương Khinh Trần

trước khi chết, không thể bỏ mặc Sở quốc, nhưng cũng không chịu vì bảo vệ quân vương và triều đình như vậy mà liều mạng. Lúc này mới để ý có thể đoạt được quốc đô Đại Sở trong thời gian ngắn như thế.

Chẳng qua, hiện tại cao hứng vẫn quá sớm. Sở quốc chưa hoàn toàn khống chế trong tay, còn nửa giang sơn đang nằm trong tay những tướng lĩnh có thực lực của Sở quân, chỉ là Phương Khinh Trần vừa chết, họ không ai phục ai, đều tự chiếm đất mà chiến, không thể liên thủ đối kháng, mới để ý chiếm thượng phong. Nếu muốn thống nhất toàn cảnh Sở quốc, đường còn xa lắm, huống chi...

Nhớ tới Tần quốc một số chính vụ rối ren, xích mích giữa mấy huynh đệ, tâm tình Tần Húc Phi càng buồn bã, khe khẽ thở dài một tiếng, không nói gì nữa, quay người đi thẳng. Đi được vài bước bất giác lại quay đầu, nhìn bạch cốt được để vương một thân bản thủ ôm chặt không buông ấy lần nữa, bất tri bất giác lại thở dài nặng nề một tiếng.

Liễu Hằng cảm giác được suy tư trong lòng y, cũng không khỏi nói: “Có lẽ bởi vì y tên Phương Khinh Trần chẳng, người tên này, nhất định phải có mối mủ với hoàng gia, nhất định phải trắng niên mất sớm, nhất định mang đến tai nạn vĩnh viễn cho một quốc gia hoặc một vị quân vương.”

Tần Húc Phi gật đầu, nhẹ nhàng nói: “Đúng vậy, mấy trăm năm qua luôn là như thế, cũng chẳng biết là thiên ý, hay là số mệnh.”

Đối với người thường đọc sử sách mà nói, cái tên Phương Khinh Trần này tuyệt không xa lạ, ba chữ này lần đầu tiên xuất hiện, là tại Khánh quốc bảy trăm năm trước, Khánh quốc nữ chủ nạp con nhà Phương thị làm chồng, nữ vương tuổi nhỏ thành thân, Phương Khinh Trần thành Tương vương, Phương gia quyền khuynh thiên hạ, vinh sủng bội phần, nữ vương tuổi tác dần lớn, phu thê ân ái lâu bền, lại vào khi ân tình sâu đậm nhất, Tương vương Phương Khinh Trần bệnh lâu không khỏi mà mất. Nữ vương bi thương tột cùng, gần như không qua nổi. Sau tuy miễn cưỡng giải quyết triều cực, chung quy lòng như đã chết, chỉ biết đại phong người trong Phương thị để yên nỗi thương nhớ. Nhiều năm sau, Phương thị loạn chính, nữ vương niệm tình Khinh Trần, không chịu trừng phạt, đến nỗi dẫn phát loạn Phương thị khiến quốc lực Khánh quốc suy bại về sau.

Khánh quốc qua ba mươi năm hỗn chiến, rốt cuộc bình định loạn Phương thị, từ đó lưu lại tổ huấn hậu cung nam tử không được can dự chính sự, cùng với không thể nạp người họ Phương vào cung.

Hai trăm năm sau, nữ vương Khánh quốc đời thứ mười bảy đi săn gặp chuyện, được thiếu niên Phương Khinh Trần cứu, tình thâm ái nồng, bất chấp tổ huấn nạp vào cung. Vì y biếm liên hơn mười lão thần tiến gián, vì y lãnh đạm hậu cung nam nhi, vì y trở mặt với thái hậu. Ân thâm ái trọng, tình hoài cực tận, bất quá cuối cùng vẫn nhớ không cho Phương Khinh Trần can thiệp triều cực chính vụ, chỉ tại hậu cung tình hoài triển miên. Khuynh tâm ái luyến như vậy cũng gần ba năm, Phương Khinh Trần cuối cùng vì việc hậu cung phân tranh chọc giận nữ vương, sau một lần cùng nữ vương tranh chấp, tự thiêu mà chết. Nữ vương thương tâm gần chết, vì y giết hết hậu cung phi tử, lão thần trong triều, bức phản mười tám lộ chư hầu, khiến cường quốc lấy nữ tử làm tôn này chung quy tiêu vong trong sử sách.

Ba trăm năm trước, Yên quốc Thái tổ Hoàng đế nổi dậy giữa thảo莽, chuyển chiến tứ phương, kiến hạ cơ nghiệp kinh thế, khi ông còn là dân thường, lại phần vì thiên hạ thương sinh bạt kiếm mà lên, làm bạn chỉ có bằng hữu Phương Khinh Trần cùng lớn lên từ nhỏ. Hai người sống vai nắm tay, giữa loạn thế, phổ nên bao nhiêu truyền kỳ không gì sánh bằng. Về sau, Yên vương uy nghi dần trọng, thuộc hạ không ai không bái phục, chỉ có Phương Khinh Trần, trước nay vẫn xưng bằng hữu, gọi thẳng tên tục, vẫn mang kiếm gập gờ, hoàn toàn không kiêng dè. Cho đến một lần tranh cãi mà sách sử không nói rõ, sau đó, trên đại điển đăng cơ của Yên vương, Phương Khinh Trần lần đầu bị yêu cầu giải kiếm, hành lễ quỳ lạy. Cũng trên đại điển lần đó, chợt có thích khách nhảy ra, hành thích Yên vương, Phương Khinh Trần lập tức xông đến bên cạnh Yên vương, lại vì trong tay không có kiếm, không thể không dùng thân thể chặn một kiếm đâm đến Yên vương. Phương Khinh Trần trọng thương mà chết, Yên vương không ăn không uống mười ngày, sau mười ngày, chôn kiếm mà lên, chinh phạt chư quốc, gót sắt Yên quốc cơ hồ đạp khắp mỗi một tấc đất thiên hạ, quân đội Yên quốc chinh phục tất cả cường giả trên đời. Yên vương gần như là dùng phương thức cạn kiệt sinh mệnh đi chinh chiến.

Sau khi Phương Khinh Trần chết, ông phong Phương Khinh Trần làm Tịnh Kiên vương, vì y xây dựng vương phủ vĩnh viễn không có chủ nhân, xa xỉ phú quý hơn cả hoàng cung. Phong Phương Khinh Trần làm

Tể tướng, cùng giải quyết âm dương, chủ trì chính vụ, từ đó tướng vị Yên quốc vĩnh viễn để trống, không còn bất cứ ai có thể bá tước nữa, lại phong Phương Khinh Trần làm tổng soái tam quân, từ đây quân đội Yên quốc không ai có tư cách nhậm chức Đại nguyên soái nữa. Ông thậm chí còn đặt cho con mình cái tên Khinh Trần. Sau đó, khi mắt thấy đang nắm cả thiên hạ trong tay, ông rốt cuộc đã dùng hết tất cả tâm lực, đổ bệnh một trận, vị đế vương bách chiến bách thắng này, trước khi chết nói hai chữ cuối cùng là “Khinh Trần.” Lúc ấy, ông mới chỉ hai mươi tám tuổi.

Sau khi ông chết, Yên quốc hùng mạnh bởi vì mất đi chủ nhân mạnh mẽ mà sụp đổ, thiên hạ một lần nữa sa vào hỗn chiến sát phạt.

Mãi đến bây giờ, chư quốc vẫn phân tranh không ngừng. Đến nay vẫn có người thở than, nếu năm đó Phương Khinh Trần không chết, có y phụ tá Yên vương, nhất định có thể mở ra thái bình vạn thế, sẽ không đến mức có phân tranh sát phạt ba trăm năm qua.

Đương nhiên cũng có người nói, nếu Phương Khinh Trần không chết, rồi có một ngày cũng nhất định sẽ bị Yên vương giết chết, may mắn lớn nhất của Phương Khinh Trần, chính là y chết sớm, cho nên trở thành nỗi đau vĩnh viễn trong lòng Yên vương.

Trên sử sách, tất cả những người tên Phương Khinh Trần, kết cục đều tê lương bi khổ, tất cả quân vương có quan hệ với Phương Khinh Trần, cũng nhất định kết thúc trong tăm tối.

Sở Nhược Hồng cũng đã định là quân chủ thứ tư bị viết vào sách sử, vì Phương Khinh Trần mà hủy diệt.

Giờ này mắt nhìn bạch cốt lạnh ngắt ấy, Tần Húc Phi thở dài thườn thượt, nhìn lên trời cao, tại nơi cao nhất không thể trông thấy, phải chăng có bàn tay không người thấy được đang lặng lẽ im tiếng chuyển dời mọi việc trên nhân gian.

Sở Nhược Hồng vẫn không biết sự phiền não và cảm thán của người ngoài, chỉ si si nhìn bạch cốt, không ngừng nói: “Khinh Trần, Khinh Trần, người dậy đi, chúng ta bắt đầu một lần nữa, được không?”

8. Tiểu Nữ Khinh Trần - Chương 7: Chân Tướng Tiểu Lâu

“Khinh Trần, Khinh Trần, người dậy đi, chúng ta bắt đầu một lần nữa, được không?” Màn hình hiển thị dừng trên khuôn mặt Sở Nhược Hồng đã bị râu tóc vừa bắn vừa rơi che khuất hoàn toàn không nhìn rõ, chỉ có đôi mắt sâu thẳm kia, phảng phất tản ra lam quang dày đặc, khiến người nhìn mà lạnh cả tim.

Trương Mẫn Hân lắc đầu: “Khinh Trần, cậu làm việc thật là càng ngày càng tàn nhẫn, tôi thật thông cảm cho những Hoàng đế đã yêu cậu đó.”

Ngô Vũ bên cạnh cười khẽ: “Được rồi, từ sau khi cậu ta trở về, mỗi lần chúng ta dùng màn ảnh truy tung tiểu Hoàng đế kia, cậu ta nhất định không ngồi bên xem, cậu định trách với không khí là cậu ta tàn nhẫn à?”

“Đại khái là chột dạ, không dám nhìn ngiệp mình tạo nên đó mà.” Trương Mẫn Hân cười khẩy.

“Thí nghiệm đã kết thúc thì không cần thiết truy tung đối tượng thực nghiệm nữa.” Phương Khinh Trần ý thái nhàn nhã dựa trước cửa, vừa uống nước vừa uể oải đáp.

“Cuối cùng cũng chịu ra, cậu lại đây, nhìn coi cái người bị cậu hại hiện tại đã thảm thành thế nào.” Trương Mẫn Hân một chân đạp lên ghế, hai tay chống nạnh chẳng có chút nghi thái nào, trưng ra tư thế bênh vực kẻ yếu.

“Cô đồng tình hử? Sao không đồng tình ta, lần lượt toàn thân tâm đầu nhập, đi yêu, đi bảo hộ, lại lần lượt thống khổ khi bị thương tổn, bị vứt bỏ, bị nghi kỵ.” Phương Khinh Trần cười khẩy nói “Đã lưu chuyển bốn thời không, ta vẫn chưa thể hoàn thành luận văn thí nghiệm lần này, môn khóa phải làm này, ai tới đồng tình ta?”

“Đó là mệnh cậu không tốt, ai kêu cậu phải chọn luận tình yêu hoàn mỹ của đế vương gì đó, xúi quẩy là đáng.” Trương Mẫn Hân lạnh lùng nói.

Phương Khinh Trần mắt bắt tên độc: “Đúng đúng đúng, cô thông minh, cô giỏi giang, chọn một đề mục luận sự vĩ đại của mẫu ái, vừa cũ rích vừa dễ dàng như vậy, tùy tiện tìm đối tượng mô phỏng thế nào cũng không thành vấn đề, chẳng những hưởng hết sự âm áp được mẫu thân thương yêu, thậm chí còn cố ý không hoàn thành luận văn, cố ý thất bại vào phút cuối để được mô phỏng nhiều lần, một lần nữa hưởng thụ tình yêu vô tư nhất trên thế giới này.”

“Vốn tôi đã thông minh hơn cậu, thế nào, không phục?” Trương Mẫn Hân ngẩng đầu cười khẩy “Bây giờ phụ nữ chúng tôi đều biết không nên chờ mong tình yêu, thế mà đàn ông các cậu còn đi tin tưởng loại thần thoại này.”

Ngô Vũ bên cạnh cười hòa giải: “Được rồi, Mẫn Hân, cậu cũng chưa tính là thông minh nhất đâu, Thanh Thương mới lợi hại, luận đề của cô ấy là, làm sao trở thành hoàng hậu tiêu sái nhất, tự tại nhất, thanh tịnh nhất, đặc lập độc hành nhất trong lịch sử, coi cổ trị Hoàng đế... Lại còn, cậu xem Triệu Thần thú vị biết bao.” Nói rồi ấn vài nút, trên màn hình hiện ra một dải điện các huy hoàng tráng lệ, vô số mỹ nhân tuấn nam vây quanh một nam nhân, hoặc khinh ca, hoặc mạn vũ, hoặc mời rượu, hoặc bóp vai, bốn phía có những người triều phục hiển hách không sao đếm được đang quỳ mọp sụp lạy “Đề mục của cậu ta là, luận nhân sinh quan hưởng lạc của gian thần. Đương nhiên người lợi hại nhất trong chúng ta, tự nhiên là...” Cô cười meo meo ấn vài cái, màn hình đổi thành vô số mỹ nam vây quanh một nữ tử phục sức màu vàng.

Trương Mẫn Hân nhảy vọt lại trước màn hình, đưa tay lau nước miếng: “Nhiều anh đẹp trai như vậy, oa, người này anh tuấn nhất, người này gợi cảm nhất, người này mạnh nhất, trời ạ, khí chất nho nhã của người này thật là không lời để nói, còn người này, thật là anh phong trần ra bốn phía, còn có tiểu thụ điềm điềm đáng yêu này, tiểu thụ tiêu chuẩn...”

Ngô Vũ mỉm cười nói: “Đề mục cô ấy chọn là, luận ảnh hưởng của việc quảng nạp hậu cung đối với thân lý và tâm lý của nữ vương.”

Trương Mẫn Hân giậm chân tiếc nuối: “Lúc trước sao tôi không nghĩ đến chọn đề mục này.”

Phương Khinh Trần trợn trắng mắt, ôi, thế giới này làm sao thế, phụ nữ từ khi nào trở nên khủng bố như vậy. Tuy rằng cuộc sống cổ đại không có máy tính trí năng để giết thời gian, không có trò chơi chân thực để tự tại giải trí, không có phi thuyền vũ trụ để qua lại thiên địa, nhưng ít ra nữ nhân vẫn rất đáng yêu. Ôi!

Ngô Vũ nhìn y biểu tình bực bội, lại cười nói: “Khinh Trần, cậu cũng chưa phải người xui xẻo nhất đâu, nhìn cậu ta xem.” Cô lại nhấn màn hình.

Phương Khinh Trần khẽ biến sắc mặt, a một tiếng, mà Trương Mẫn Hân thì thẳng thắn hét lên một tiếng: “Oa, trực tiếp hiện trường SM tiểu thụ lõa thể.”

Giữa màn hình, một thân thể hoàn mỹ không một mảnh vải bị dây thừng buộc chặt không thể động đậy, tứ chi cột căng ra, người cầm dây ngân châm lạnh ngắt, hai tay mười ngón móng tay đều bị lật, còn có người đang cầm gì đó đâm vào, bốn phía đứng đầy người, không ít kẻ cởi quần lộ ra hạ thể, mặt lộ vẻ dâm tà.

Trên mặt nam tử hết sức tuấn mỹ mang theo vẻ đau đớn vô cùng, mắt khép hờ, đầu mướt mồ hôi lạnh, chỉ là song nhũ và hạ thể riêng tư lại bị làm nhòe, không nhìn ra phải chăng còn có trang sức phẩm dư thừa gì.

“A Hán chọn chính là luận những hoài nghi ngờ vực ích kỷ tàn nhẫn và độc chiếm dục trong tình yêu.” Ngô Vũ thở dài “Cậu đến bây giờ mới mô phỏng bốn lần, mà cậu ta đã là lần thứ bảy, hầu như mỗi lần đều là bản thân cậu ấy không chịu nổi, dùng tử vong hoặc phương thức khác kết thúc mô phỏng trước thời hạn, biến thành thất bại.”

Phương Khinh Trần nói nhàn nhạt: “A Hán cũng là bạn ta, tình huống của y ta lại không biết, cần cô tới làm người giải thích.”

Trong lúc hai người trò chuyện thì Trương Mẫn Hân đã trực tiếp liên thông với sóng tinh thần của A Hán: “Tôi nói, A Hán, cậu lại chẳng phải đồ tự luyện cuồng Phương Khinh Trần kia, cậu ta lúc mô phỏng dùng thân thể một mô một dạng với người thật, ngay cả tên cũng không chịu sửa một chút, cái xác hiện tại cậu dùng mô phỏng đâu phải thân thể chân chính của cậu, cho tụi này nhìn cũng đâu mất miếng thịt nào? Cần

gì dùng niệm lực làm nhòe bộ vị trọng yếu, ảnh hưởng vệ tinh quan trắc của bọn tôi. Cậu che được mắt bọn tôi, lại chẳng che được mắt những người bên cạnh đó, bọn họ đều thấy hết, cứ để bọn tôi nhìn một cái là được.”

Phương Khinh Trần lạnh lùng liếc cô một cái “Sắc nữ cảm miệng đi, lúc trước nếu không phải cô, sao y lại chọn loại luận đề này? Cô đừng khi y tốt tính, không ghi hận. Mấy đời luân chuyển nhân gian chịu hết khổ nạn, Phật cũng có hỏa, rồi có một ngày y tỉnh ngộ tìm cô tính sổ.”

Trương Mẫn Hân thông thả nói: “Chờ luận văn của cậu ta thông qua rồi hãy nói đi, dùng thời gian nơi này để tính, chẳng biết phải qua mấy ngàn năm, cậu nói phải mô phỏng bao lần nữa, cậu ta mới có thể nhả từ đầu đến đuôi, kết thúc mô phỏng đây.”

“Trương Mẫn Hân, khổ nạn của người ta làm cô cảm thấy khoái hoạt thỏa mãn vậy sao?” Máy khuếch âm truyền đến thanh âm ảm đạm lạnh băng, lại khiến Trương Mẫn Hân và Ngô Vũ ngẩn ra, nhanh chóng trao đổi ánh mắt kinh ngạc.

A Hán là người vĩnh viễn mơ mơ hồ hồ, mọi sự không biết ghi thù, ngữ khí kiểu này quả thật khiến người không dám tin, đây chính là lời A Hán nói. Phải là thống khổ thương tổn gì, mới có thể khiến y mất khống chế nói ra ngôn từ như vậy?

Phương Khinh Trần rút cuộc nhú mào, rảo bước đến gần màn hình: “A Hán, người sao vậy, người là mạnh nhất cũng bình hòa nhất trong chúng ta, những thống khổ thân thể này, phải không có ảnh hưởng gì với người chứ?”

“Tinh thần lực của chúng ta có mạnh hơn, cũng phải bị chế bởi thân xác hiện thế, thương tổn thân xác tôi có thể xem nhẹ, nhưng tinh thần thì phải làm sao? Khinh Trần, tại sao cậu mỗi một đời đều phải chặt đứt tình yêu của mình? Cậu nói cho tôi biết, tại sao thương tổn cậu nhất định là người cậu yêu, tại sao mỗi một lần cậu đều có thể trả thù gấp trăm ngàn lần? Khinh Trần, cậu cho tôi biết, làm sao mới có thể tiêu sái bảo vệ bản thân như cậu?”

Thanh âm kia mê mang mà đau khổ, Phương Khinh Trần giật mình, mới cay đắng nói: “A Hán, ta là học sinh tệ nhất Tiểu Lâu, tầm gương tồi tệ nhất, người đừng học ta?”

“Tại sao không thể học cậu, người tôi yêu, người tôi từng cứu từng giúp từng bảo vệ, có thể lần lượt phụ tôi thương tôi bán đứng tôi tra tấn tôi như vậy, tại sao tôi không thể giống cậu...”

Đau đớn và chất vấn giữa thời không xa xôi truyền đến, khiến Phương Khinh Trần hơi biến sắc mặt, ngắt ngang lời y: “Chờ chút, A Hán, cảm xúc của người không đúng, tốt nhất là người lập tức kết thúc mô phỏng, trở về nghỉ ngơi, ta nghĩ người cần phụ đạo tâm lý.”

“Thân thể tôi hiện tại đã không còn sức lực để tự sát, trừ phi tôi dùng tinh thần lực...”

Cả Trương Mẫn Hân cũng lộ ra vẻ căng thẳng: “Bình tĩnh, bình tĩnh, nhất thiết đừng dùng tinh thần lực, vì quy xử phạt là vô cùng đáng sợ. Huống chi tinh thần lực của cậu là mạnh nhất trong chúng ta, hiện tại cảm xúc của cậu không ổn định như vậy, tinh thần một khi tùy ý bộc phát, chỉ sợ khó mà khống chế bình thường, lấy cậu làm trung tâm, trong vòng một dặm, chỉ sợ chẳng ai sống nổi?”

“Tôi cần để ý sự chết sống của người khác sao? Tôi ở nhân gian bảy đời, mỗi một đời chứng kiến đều là bội bạc, mỗi một đời nhìn thấy, đều là bán đứng phản bội, trí tuệ của nhân loại chỉ dùng để giết hại đồng loại, kỹ năng của nhân loại chỉ dùng để tra tấn đồng loại, thế nhân như vậy, đáng được bảo hộ, đáng được tôn tại ư?”

Thanh âm kích phần ấy khiến ba người ở đây đều biến sắc. A Hán, người tính tình tốt nhất, chưa từng sát hại sinh mệnh trong bọn họ lại nói ra lời thế này, thương tổn và đau khổ y phải chịu, rốt cuộc sâu nhường nào.

Thanh âm của Ngô Vũ cũng pha chút kinh hoàng: “A Hán, chính bởi vì thế nhân ti tiện, mới không đáng vì họ vì quy chịu phạt, hãy nhớ đây chỉ là mô phỏng, chỉ là thực nghiệm vì nộ luận văn mà phải thông qua, đây không phải thân thể cậu, bất kể bị thương cũng vậy, chịu nhục cũng vậy, đây đều chỉ là một trò chơi một giấc mộng, nhất thiết đừng tin thật, đừng đầu nhập, ghi nhớ bài tập của cậu, ghi nhớ, nếu rớt, phải học lại học phần thẩm chừng nào.”

“Cứ cho là trò chơi, mỗi một chút đau đớn của thân thể này, tôi đều cảm thụ được, tất cả nhục nhã bị thống tôi đều phải nhận lấy, các người chỉ ngồi trước màn hình xem kịch, làm sao hiểu được.”

Sự kích phần cùng đau khổ trong thanh âm, khiến ba người đều bất giác kinh hoảng.

Ngô Vũ luống cuống thao tác: “Đừng như vậy, A Hán, sau khi vào đời, xui xẻo không chỉ mình cậu... Nếu không thì tôi mở tần số của Tiểu Dung, cho các cậu dùng ý niệm tâm sự, cậu ta hiện tại đang bị lãng trí, nhưng cảm xúc vô cùng yên ổn, còn cười nghi người hành hình người ta, dùng đao không chuyên nghiệp...”

Phương Khinh Trần ra hiệu, bảo Ngô Vũ và Trương Mẫn Hân tiếp tục chuyện phiếm với A Hán, phân tán lực chú ý của y, bản thân thì rảo bước đi ra, gõ cửa phòng giáo sư.

9. Tiểu Ngữ Khinh Trần - Chương 8: Lịch Thế Chân Tình

“Giáo sư, tôi nghĩ, cần can thiệp mô phỏng của A Hán, cho dù thần kinh chúng ta kiên cường gấp trăm lần người thường, nhưng cũng sẽ bị thương tổn, tình hình của A Hán không được khéo lắm, nếu chúng ta khoanh tay đứng nhìn, mặc chuyện kiểu này nhiều lần phát sinh, tâm lý của y sẽ bị thương tổn khó mà khôi phục.” Từ sau khi kết thúc mô phỏng về đến Tiểu Lâu, Phương Khinh Trần lần đầu tiên về mặt trịnh trọng, đứng trước mặt thầy mình.

Giáo sư Trang bề ngoài còn trẻ tuổi anh tuấn hơn cả Phương Khinh Trần ánh mắt kỳ dị nhìn y một cái, gật đầu: “Tình hình của A Hán tôi cũng đã thấy, quả thật không được khéo lắm, hơn nữa cũng không thể trách A Hán, chúng ta biết quá ít về sự hắc ám của nhân tính, sự tàn nhẫn của nhân loại. Chỉ là chiếu theo quy tắc, cơ thể mô phỏng của A Hán không có lực lượng để thoát ra, cũng không có cơ hội tự sát. Nếu A Hán làm ra hành vi vượt quá sức mạnh bản thể, sẽ bị hệ thống phán là vi quy, em cũng biết đấy, hiện tại máy tính toàn tự động hóa xử lý hết thấy vấn đề, rất nhiều chuyện căn bản không cần chúng ta tham gia thao tác. Một khi bị phán vi quy, muốn sửa lại điểm cho A Hán không hề dễ, tốt nhất là dùng phương thức bên ngoài, giúp A Hán giải thoát, hoặc là để người kia dụng hình quá độ giết chết A Hán, hoặc là tìm cơ hội, tìm một hiệp khách thần bí cứu A Hán ra.”

“Tìm ai?”

“Em.”

Phương Khinh Trần sững sốt “Giáo sư, thông thường mà nói, để không đến nỗi tạo thành hỗn loạn cho thế giới, sau khi kết thúc một lần mô phỏng, cơ thể mô phỏng tối thiểu phải đợi khoảng trăm năm nữa, mới có thể bắt đầu mô phỏng lần kế tiếp, hơn nữa phải dùng phương thức chuyển thể đầu thai, từ trẻ con lớn lên, bây giờ mới có thể dung vào đoàn người, đầu nhập sâu vào nội dung mô phỏng, mô phỏng của tôi vừa mới kết thúc, làm sao có thể...”

Giáo sư Trang nhìn y, ánh mắt có vẻ trách cứ thấp thoáng: “Khinh Trần, loạn em mang đến cho thế giới này còn ít sao? Tôi đã xem tỉ mỉ tất cả ghi chép mô phỏng của em, thái độ mô phỏng của em cực kỳ có vấn đề, cần bị trừng phạt, nội dung trừng phạt chính là mô phỏng một lần nữa, dưới điều kiện đồng dạng, lấy thân phận đồng dạng.”

Phương Khinh Trần ngạc nhiên: “Tôi không hiểu, thái độ của tôi có vấn đề gì, luận đề của tôi là tình yêu hoàn mỹ của đế vương, mà thứ mỗi lần tôi cho là tình yêu cuối cùng đều chứng minh nó không hoàn mỹ, đã không hoàn mỹ, tôi đương nhiên phải kết thúc nó.”

Giáo sư Trang thở dài lắc đầu: “Khinh Trần, em cho tình yêu là gì? Tình yêu hoàn mỹ sẽ từ trên trời giáng xuống sao? Tình yêu hoàn mỹ ngay từ đầu đã nhất định hoàn mỹ sao? Tất cả tình yêu đều cần trải qua khúc chiết, trải qua cọ xát, đều phải có thương tổn đau đớn, mới có ngọt ngào, mới hiểu được quý trọng. Thế nhưng Khinh Trần, em chỉ cần gặp phải một chút cản trở, một tẹo không như ý là lập tức vứt bỏ, bằng thái độ này của em, vĩnh viễn cũng chẳng tìm được tình yêu hoàn mỹ. Em rốt cuộc có hiểu tình yêu là gì không? Em rốt cuộc thật sự yêu những người đó sao? Em phải ghi nhớ, chúng ta tuy là mô phỏng, nhưng

quyết không phải đùa bỡn chúng sinh, mặc dù với chúng ta mà nói, đây là một đầu đề, nhưng chỉ cần thân ở trong đó, thì phải toàn tâm đầu nhập, bất kể là tình cảm hay những thứ khác, đều tận lực cho nhận bình đẳng, chấp nhất hoàn mỹ buồn cười lại đáng trách đó của em khiến em lần lượt hủy diệt tình yêu hoàn mỹ vốn có thể thành công. Em quá ích kỷ, không chịu cho tình yêu, hay là quá nhất gan, không dám đối mặt với khảo nghiệm.”

“Giáo sư, tôi...”

“Bắt đầu, em vì tình yêu của đế vương mà đầu thai làm con Phương gia, trở thành chồng nữ vương Khánh quốc, Khánh quốc Tương vương, vinh sủng vô thượng, nữ vương với em nói gì nghe nấy, quốc sự đều nghe em an bài. Cho tới khi có người khổ giận với nữ vương, em làm bất cứ việc gì cũng có thể không qua nữ vương, đã mất quyền nữ vương. Nữ vương sau khi khổ sở suy tư, rốt cuộc nghe theo đề nghị, lần đầu tiên không thương lượng cùng em, triệu hồi một vị trọng thần ở biên thành, vô ý chia bớt quyền lực của em. Em chẳng nói gì, chỉ ôn nhu mỉm cười với nữ vương, rồi lại cố ý để nữ vương nhìn ra nỗi thống khổ trong nội tâm mình. Sau đó em bắt đầu yên lặng giao ra quyền lực, mỗi một lần nữ vương tìm em luận chính, em liền nhìn trái nhìn phải mà nói, tất cả tấu chương giao cho em xử lý, em đều phái người đưa cho nữ vương, em ngày ngày cáo ốm không quản chính vụ, mỗi khi nữ vương hỏi em không thoải mái chỗ nào, em luôn cười nói rất tốt, lại âm thầm thở ngắn than dài, mượn rượu giải sầu, còn cố ý để bọn thái giám trông thấy, toàn bộ báo cho nữ vương. Em để nữ vương biết rõ em là vì nghi kỵ của nàng ta mà thống khổ, nhưng ngay cả cơ hội để nàng ta nói rõ tâm ý cũng không cho, em còn giả bộ ôn nhu đối đãi, giả bộ rõ ràng lòng đau thành tro vẫn quan tâm chăm sóc, khiến nàng càng ngày càng áy náy, càng ngày càng thống khổ, để nàng mất thấy em dần tiêu tụy, dần suy yếu, lại bất lực, em cứ thế, chinh chết bản thân, khiến nữ vương vì em đau triệt tâm phế, làm ra đủ loại chuyện thất đức.”

“Tôi toàn tâm toàn ý trợ giúp cô ta, gánh vác một phần quốc sự, cô ta chỉ cần nghe một câu ong ve liền nghi kỵ tôi, điều người đến kiểm chế tôi, người như thế tôi lưu luyến làm gì?” Phương Khinh Trần lớn tiếng phản bác một cách hùng hồn.

“Vậy còn em, em nói em yêu nàng hộ nàng, thế nhưng người ta mới làm sai một chuyện em đã trả thù như vậy, tình cảm của em như thế, lại tính là gì, lại có gì đáng cho người ta thương tâm vì em như vậy?”

Giáo sư Trang thở dài một tiếng “Đời thứ hai em rút ra giáo huấn, cho rằng lần trước là vì em nắm giữ đại quyền mới rước lấy nghi kỵ, cho nên lần này em căn bản không hỏi triều vụ, một mực cùng nàng hoan lạc trong hậu cung, nàng vì em tống hết tất cả nam phi, vì em làm trái tổ huấn, rước lấy bao nhiêu điều tiếng. Chúng thần tử đều tiến tuần nam cho nữ vương. Nữ vương liền tiếp cự tuyệt, cho tới khi mấy vị vương khác họ dâng lên con trai mình. Vì chính trị yêu cầu, nữ vương không thể cự tuyệt, em lại giận dữ, cố ý giả bộ ẩn nhẫn nhận hết thấy, lạnh lùng nhìn mấy nam phi khác trừ tính hãm hại mình, em rõ ràng có thể vạch trần lại không nói gì, cố ý để nàng hiểu lầm, nảy sinh xung đột với em, sau đó lại khéo léo an bài cho nàng phát hiện chân tướng, chờ khi nàng chạy tới tìm em xin lỗi, em lại ở trước mắt nàng tự thiêu mà chết, em để nàng nhìn em chết ngay trước mắt, bị kích thích bội phần, giết hết nam phi, giết sạch đại thần, bức phản phiên vương, biến thành thiên hạ đại loạn.”

“Tình yêu mà cả một lòng cũng không làm được, vậy còn nói gì là hoàn mỹ?” Phương Khinh Trần nhướn mày phải đối.

“Em có từng cho nàng cơ hội kháng cự, em có từng cho nàng cơ hội nỗ lực, em chỉ tùy hứng đến mức hơi không như ý là hủy diệt hết thấy. Với em mà nói, đây chỉ là một trò chơi, một giấc mộng, nhưng với nàng mà nói, lại là một đời một kiếp, đau đớn khoan tim.”

Giáo sư Trang lắc đầu cười khổ “Sau đó, em thất vọng với tình yêu của nữ giới, cho rằng nữ giới yếu đuối, dễ bị ảnh hưởng. Lúc này, lại là Trương Mẫn Hân bên tai nói một đồng BL, cảm đoạn chi luyến, em liền động lòng, vì thế em đã ở bên Yên Ly. Em lựa chọn cùng y sống vai khai sáng thiên hạ, em cho rằng chỉ cần hai người đồng sinh cộng tử, cùng nhau trải hết gian khổ là có thể ý hợp tâm đầu, vĩnh viễn không nghi kỵ, thế nhưng sau khi y cùng em bởi vì cách nhìn khác nhau với một số chính vụ sinh ra bất đồng mà tranh cãi, em rõ ràng biết có người sẽ hành thích trên đại điển đăng cơ nhưng không nói, em rõ ràng có thể tay không chế phục thích khách, lại cố ý để thích khách đâm chết mình, em để y nhìn em chết ngay trước mắt, để y nhìn em bởi vì quyết định giải kiếm của y mà chết, em khiến y vì em mười ngày mười đêm không ăn

không uống, em khiến y vì em mà dùng phương pháp hủy hoại thân thể đi chinh chiến tứ phương, em khiến một anh hùng cái thế vì em mà dần dần tự sát.”

Ngữ khí của giáo sư Trang càng lúc càng nghiêm khắc, Phương Khinh Trần lại chỉ lặng im, không thốt lời nào.

Giáo sư Trang thở dài: “Trải qua lần đó, em cho rằng nam nhân quá có chủ kiến cũng không tốt, cho nên em đã chọn Sở Nhược Hồng, đến bên khi y nhỏ nhất, vô trợ nhất, như một thiên thần, cứu hộ y hết lần này đến lần khác, em muốn y toàn tâm toàn ý dựa vào em, tin tưởng em, không hoài nghi bất cứ chủ trương nào của em. Thế nhưng, em thật sự đã tận lực vì y sao? Em có từng tìm kiếm trung thần hiền lương cho y, em mặc y bị tiểu nhân bao vây, em mặc y vô trợ bị quần thần yêu cầu hết lần này đến lần khác. Em ích kỷ đến mức không muốn y trừ em ra, nể trọng bất kỳ ai, cho nên bên cạnh y chẳng có lấy một người chân chính suy nghĩ cho y, ngay cả một thái phó trung tâm duy nhất em tìm đến cho y cũng chỉ là một chính nhân quân tử thiện học thuật mà không thông quyền mưu. Y vẫn là một thiếu niên chưa trưởng thành, có lực lượng gì để chống đỡ, chỉ vì y nhất thời dao động, em liền dùng thủ pháp quyết liệt nhất để trừng phạt. Hơn nữa còn cố ý kéo cả Triệu Vĩnh Liệt xuống nước.”

Phương Khinh Trần rút cuộc lộ ra vẻ bất an: “Tôi có lỗi với Triệu Vĩnh Liệt, tôi chỉ định mượn y đả kích Sở Nhược Hồng, dù sao Sở Lương cũng có quyền, để thu hút quân đội nhất định sẽ không giết Triệu Vĩnh Liệt, tôi không liệu được y lại tự sát.”

“Tôi từng nói, chúng ta mô phỏng cũng đồng dạng phải thật lòng đối đãi người ta, không thể tự thấy tài trí hơn người rồi trêu đùa thế nhân trong tay. Kính Tiết đến lúc chết còn lo lắng cho đường lui của người. Tiểu Dung biết rõ sẽ bị vong ân phụ nghĩa lấy oán trả ơn, vẫn tận tâm tận lực giúp người trợ người, ngay cả một tiểu nha hoàn bé nhỏ không đáng cũng muốn tại thời điểm cuối cùng tận lực cứu, em lại lười huynh đệ đã cùng em đồng sinh cộng tử đi chịu chết.”

Vẻ giận dữ trong mắt giáo sư Trang dần đậm “Thủ đoạn em dùng với Sở Nhược Hồng quá độc ác.” Ông đưa tay ấn màn hình, mở cảnh đặc tả Sở Nhược Hồng “Em nhìn y cho tôi, nhìn y mấy năm nay sống thế nào, em thật sự không áy náy, không quan tâm, không chột dạ một chút nào.”

Phương Khinh Trần hơi mấp máy môi, quay mặt đi, căn bản không hề nhìn thẳng màn hình.

Giáo sư Trang nhìn Phương Khinh Trần biểu tình hồ hững, hơi bất đắc dĩ, hơi đau lòng mà nói “Chúng ta phải đứng ở lập trường bình đẳng để đối đãi người khác, tất cả tình cảm trao đổi cũng nên ngang nhau. Phương Khinh Trần, em một mực tìm tình yêu để vương hoàn mỹ. Nhưng em ích kỷ, tùy hứng, bỉ ổi, tàn nhẫn như vậy, thì làm sao có thể có được tình yêu hoàn mỹ, tôi thấy em căn bản chẳng hiểu tình yêu. Tình yêu cũng cần bao dung, cũng cần lý giải, em hiểu chưa?”

Phương Khinh Trần chỉ trầm mặt, không nói tiếng nào.

“Thái độ mô phỏng của em quá không đoan chính, quá duy ngã độc tôn, cũng quá không công bằng. Em phải bị trừng phạt, em cứ thế này trở lại thế gian đi, em phải tận lực đền bù cho người từng bị em thương tổn, thay đổi loạn cục vì em mà đến. Tất cả lực lượng, trí tuệ của em đều không cho phép vượt qua cực hạn của thân phận mô phỏng lần trước, không thể sử dụng tri thức cùng lực lượng vượt thời đại, không thể tùy tiện dùng cái chết để kết thúc hết thấy...”

Giáo sư Trang nói từng câu, sắc mặt Phương Khinh Trần càng lúc càng khó coi, biểu tình càng lúc càng ảm đạm: “Giáo sư, cho dù thái độ mô phỏng của tôi ông không ủng hộ, nhưng chỉ cần tôi không phạm quy, cho dù ông là đạo sư, cũng không có quyền trừng phạt tôi.”

“Em chưa từng phạm quy sao?” Giáo sư Trang mỉm cười, nhấn mấy nút trước mặt, trên màn hình siêu lớn hiện ra cảnh Phương Khinh Trần moi tìm hòm đỏ.

“Cho dù là thiên hạ đệ nhất cao thủ, khoảnh khắc tự moi tìm mình ra kia cũng phải lập tức ngã xuống mà chết chứ? Thân thể em sao có thể sau khi đã khí tuyệt thân vong, tiếp tục đưa trái tim đầm máu vào tay đứa trẻ đáng thương đang bỏ tới muốn cứu em, muốn ngăn cản em kia?” Giáo sư Trang lắc đầu “Khinh Trần, em thật cho rằng tôi già cả hồ đồ, có cần tôi báo cho ủy ban điều tra, nghiên cứu thử vấn đề em có gian dối hay không.”

Phương Khinh Trần không nói không rằng, chỉ mân mê, im lặng nhìn màn hình.

Màn hình lớn chiếm cả mặt tường phóng đại khuôn mặt kinh hãi thống khổ của Sở Nhược Hồng đến vô hạn. Không mở tiếng, hết thấy trên màn hình đều không tiếng, kêu rên không tiếng, gào thét không tiếng, huyết lệ chảy cạn không tiếng, điên cuồng giết chóc không tiếng.

Màn hình lớn như vậy, phóng đại mỗi một điểm biểu tình thống khổ trên mặt thiếu niên đến cực điểm, biểu đạt mỗi một điểm kinh thống ảo não điên cuồng hối hận trong mắt thiếu đế kia rõ ràng minh xác đến thế, khiến người không thể không đối mặt, không thể không nhìn.

Máy thông thoại bỗng nhiên vang lên “Giáo sư, đã xảy ra chuyện, Tiểu Dung vì quý sử dụng lực lượng.” Thanh âm thoáng kinh hoảng của Trương Mẫn Hân khiến Phương Khinh Trần hơi chấn động, như mộng mới tỉnh, đột nhiên hiểu được chuyện gì đã xảy ra, không chút để ý mà cúi tầm mắt, chẳng ngẩng đầu nhìn màn hình nữa.

Giáo sư Trang cũng lộ ra vẻ ngạc nhiên “Cái gì, là Tiểu Dung, không phải A Hán.”

“Đúng vậy, A Hán được tụi em khuyên, tạm thời không có chuyện gì, thế nhưng Tiểu Dung ngược lại nổi điên, cậu ta không phải vội muốn chết, mà là không chịu chết, trời ơi, một người đã bị lăng trì một nửa, chịu hơn trăm đao, cứ nhiên nhảy dựng lên một mình đánh mấy ngàn người, trời ơi, chúng ta đang mô phỏng thực nghiệm chứ không phải đang đóng phim huyền ảo YY đâu.”

Giáo sư Trang nhướng mày, nhìn Phương Khinh Trần: “Còn nữa, vấn đề A Hán và Tiểu Dung, em cũng phải hỗ trợ.”

Phương Khinh Trần nhảy dựng lên kêu oan “A Hán đã đành, sao chuyện Tiểu Dung cũng tính lên đầu tôi.”

Giáo sư Trang mỉm cười, chìa hai ngón tay: “Hai lựa chọn, một, lập tức rời Tiểu Lâu, quay lại nhân thể hoàn thành nhiệm vụ của mình, hai, điểm môn này rút, em cứ đi đối mặt với những năm tháng thi lại như ác mộng là được.”

Phương Khinh Trần cắn răng, hừ một tiếng, quay người đẩy cửa đi mất.

Giáo sư Trang ngưng mắt nhìn bóng y rảo bước như bay đi xa, thở dài một tiếng nhỏ không thể nghe.

Khinh Trần, chỉ mong em có thể hiểu được bao dung và tha thứ, chỉ mong em có thể hiểu được tình yêu chân chính, chỉ mong em có thể minh bạch, nhân tính nhiều lắm những hắc ám, yếu đuối, ích kỷ, tham lam, nhưng chung quy vẫn có người chiến thắng những yếu đuối ích kỷ và tham lam này, chỉ cần em chịu cho người ta cơ hội, chỉ cần em chịu cho mình cơ hội, Khinh Trần, chỉ mong em...

10. Tiểu Ngử Khinh Trần - Chương 9: Trở Lại Nhân Gian

Dưới gốc mây khô, cạnh lão thụ, trên tịch dương cổ đạo, một con ngựa gầy chạp chạp độc hành.

Trên ngựa là một nam tử giữa gió lạnh vẫn mặc đơn y bạc sam, tuần vĩ bất phàm, khí chất nho nhã đang dùng những chữ tuyệt đối không liên quan tới văn nhã lễ mạo lắm bả chỉ rửa một lão đầu không giống lão đầu chút nào.

“Lão già chết tiệt, lão già hồ đồ, mần kinh trước tuổi, dục cầu bất mãn, trời sinh BT, ngược đãi thành cuồng...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-lau-truyen-thuyet-quyen-1-tieu-ngu-khinh-tran>